

Lialona

**Kun han kunne blive
vor Frelser, s. 8**

**Hvad lærer opstandelsen
os om legemet?, s. 14**

**Fred og heling efter
seksuelt misbrug, s. 22**

**Kend jeres fjende: Stå imod
Satans strategier, s. 30**

Arbejdere sætter et skilt op på byggepladsen, da templet i Bern i Schweiz opføres. Templet blev indviet i september 1955 af præsident David O. McKay. Det var det første tempel, der blev bygget uden for Nordamerika og det første, hvor man kunne modtage ordinancerne på andre sprog end engelsk.

Foto gengivet med tilladelse fra
Kirkens historiske bibliotek.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: De retfærdige skal leve ved tro**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: Præstedømmets ed og pagt**

PÅ OMSLAGET
De tre Maria'er ved graven,
af William-Adolphe Bouguereau

ARTIKLER

- 8 Frelserens forsoning: grundlaget for sand kristendom**
Ældste Robert D. Hales
Fordi han lever, vil vi alle leve igen.
- 14 Jesu Kristi opstandelse og sandheder om vores legeme**
David A. Edwards
Jesu Kristi opstandelse lærer os grundlæggende sandheder om det menneskelige legemes evige og hellige karakter.
- 22 En bro til håb og helbredelse**
Nanon Talley
Hvordan kan man finde fred, håb og helbredelse efter noget så ondt og traumatisk som seksuelt misbrug?
- 28 Det gamle familiealbum: Kraften i slægtens beretninger**
Amneris Puscasu
Mine forfædres liv og historie er en stadig kilde til styrke for mig.

30 Krigen raser videre

Ældste Larry R. Lawrence
Ældste Lawrence fortæller om fire af Satans strategier, og hvordan man står imod dem.

FASTE ARTIKLER

- 20 Musik: Kom, kom hen til ham**
Steven K. Jones og Michael F. Moody
- 38 Trosskildringer: Skaidrite Bokuma**
- 40 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Guds kraft**
Ældste Bruce R. McConkie

44 Forstå din patriarkalske velsignelse

Allie Arnell og Margaret Willden
Patriarkalske velsignelser er vores personlige vejviser. Her følger nogle tips til, hvordan man bruger den.

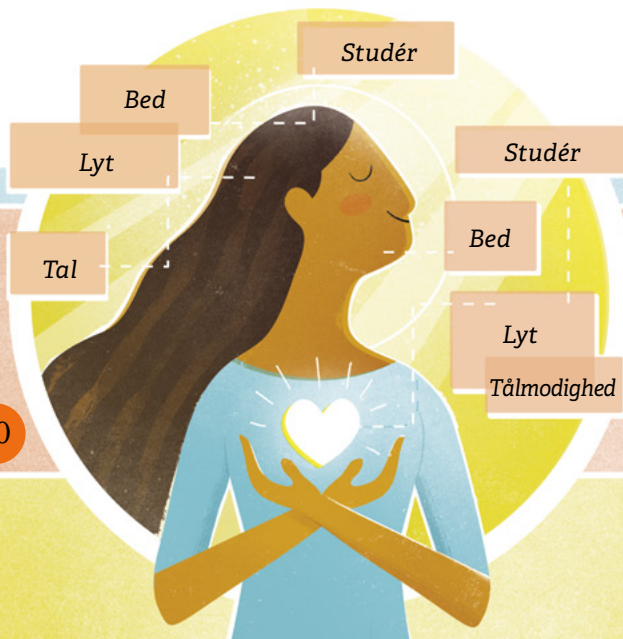
48 Forberedelse til en ny rejse

Karina Martins Pereira
Correia de Lima
Tvivl og frygt omkring at stifte min egen familie tyngede mig. Hvordan kunne jeg finde fred?

*Se, om I kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
Vink: Hvor skinner det?*

50

50 Hvordan kan jeg studere i mit sind og med hjertet?

Hvordan finder jeg svar på mine spørgsmål og en bedre forståelse af skriften på Herrens vis?

52 Gør studiet af skriften personligt

Lær, hvordan du får mest ud af dit studium af evangeliet.

56 Svar fra Kirkens ledere: Sådan finder man ægte fred

Ældste Quentin L. Cook

57 Glemte bøger, erindret vidnesbyrd

Abegail D. Ferrer

Den dag, jeg blev bedt om at fortælle om Kirken, var selvsamme dag, jeg havde glemt mine kirkematerialer. Ville mine fattige ord være nok?

58 De så ham

Læs disse vidnesbyrd om den opstandne Frelser og se, hvordan I også kan blive vidner til hans opstandelse.

62 Kun for unge

63 Plakat: Fremad, Herrens stridsmænd

64 Spørgsmål og svar

Hvordan kan jeg vide, at Gud hører mine bønner?

66 Andrei og det grimme ord

Julie C. Donaldson

Et lille grimt ord kunne vel ikke gøre så stor skade, vel?

68 Svar fra en apostel: Hvordan kan jeg hjælpe min familie med at være stærk?

Ældste David A. Bednar

69 Forbered jer til templet hver dag

Joy D. Jones

Hør om, hvordan søster Jones nåede et vigtigt mål.

70 Stjernesvær

Jane McBride

Stjerne var bange for at skulle i Primary for første gang. Ville hun kunne finde en ven?

72 Vær et lys!

Elizabeth Pinborough

Otte måder at være en god ven på.

73 Skikkelser i Kirkens historie: Fortæl om evangeliet

74 Tænk på Jesus

Lindsay Tanner

Mia lærer om nadveren.

76 Historier om Jesus: Jesus gav os nadveren

Kim Webb Reid

79 Liljer

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis jun., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Peter F. Evans

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Cremlida Amaral

Redaktion: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Glen Adair, Connie Bowthorpe
Bridget, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkelt personer kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.
Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

April 2017 Vol. 166 No. 4. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DM11 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler.*

»De så ham,« side 58: Hvad vil det sige at være et vidne om Kristus? Når I har læst artiklen sammen, kan I drøfte, hvordan I kan være vidner om Kristus uden at se ham rent fysisk. I kan tænke på forslag til, hvordan I kommer Frelseren nærmere, det kan være at finde mulighed for at hjælpe flygtninge i jeres område, lære om Frelserens liv ved studium af skriften, passe børn for et par, der kan komme i templet eller række ud mod en ven i nød. I kan også se videoen på mormon.org/easter og tænke over, hvad Kristus og hans forsoning betyder for vores liv.

»Forbered jer til templet hver dag,« side 69: Søster Joy D. Jones minder os om, hvor vigtigt det er at gøre templet til en prioritet i vores liv og slægtshistorie hjælper os til at blive klar til at træde ind i templet. I kan overveje at lave en »slægtshistorie- og tempelaften« ud af en familieaften. I kan lære, hvordan man indekserer navne og søger i familieoptegnelser, eller drøfte, hvor vigtige tempelordnancerne er og se på billeder af templerne rundt om i verden. Hvis I bor tæt på et tempel, kan I tage hen på tempelområdet og tale om, hvordan templet gør, at vi kommer vor himmelske Fader nærmere og hjælper os til at føle hans kærlighed.

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org. Besøg facebook.com/liahona.magazine (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk) for at finde inspirerende budskaber, forslag til familieaften og materialer, I kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Bøn, 41, 62, 64

Eksempel, 72

Evig liv, 8, 14

Familie, 28, 42, 48, 68

Forsoning, 8, 22, 74, 76

Fred, 48, 56, 62, 66

Fristelse, 30, 63

Helbredelse, 22

Helligånden, 50

Håb, 22, 48

Jesu Kristus, 8, 14, 30,
56, 58, 74, 76, 79

Kirkens historie, 73

Krig i himlen, 30

Legeme, 14

Mod, 40, 57, 63

Nadver, 74, 76

Opstandelsen, 8, 14, 58,
76, 79

Pagter, 7

**Patriarkalske
velsignelser**, 44

Præstedømmet, 7, 80

Påske, 14, 58, 76, 79

Seksuelt misbrug, 22

Skriftstudium, 43, 52, 57

Slægtshistorie, 28

Sprog, 40, 66

Tempeltjeneste, 69

Tjeneste, 4, 42, 68

Tro, 4, 38, 41, 48, 80

Venskab, 70, 72

Viden, 50, 52

Vidnesbyrd, 38, 50, 57, 58

Åndelig kraft, 4, 30,
63, 80

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

DE RETFÆRDIGE SKAL LEVE VED TRO

Rabbineren og sæbemageren

Der fortælles en gammel jødisk historie om en sæbemager, som ikke troede på Gud. Han talte med en rabbiner en dag, hvor han sagde: »Der er noget, jeg ikke kan forstå. Vi har haft religion i tusinder af år. Men man ser ondskab, korruption, uhæderlighed, uretfærdighed, lidelse, sult og vold alle vegne. Det virker ikke som om, at religion har gjort noget godt for verden overhovedet. Så kan du sige mig, hvad den gør godt for?«

Rabbineren svarede ikke lige med det samme, men fortsatte med at gå sammen med sæbemageren. De nærmede sig en legeplads, hvor beskidte børn legede på jorden.

»Der er noget, jeg ikke forstår,« sagde rabbineren. »Se på de børn. Vi har haft sæbe i tusinder af år, og alligevel er disse børn snavsede. Hvad gør sæbe godt for?«

Dertil svarede sæbemageren: »Men kære rabbiner, det er ikke retfærdigt at bebrejde sæben for disse snavsede børn. Sæbe må bruges for, at den tjener sit formål.«

Rabbineren smilede og sagde: »Præcis.«

Hvordan skal vi leve?

Apostlen Paulus citerede en profet fra Det Gamle Testamente og opsummerede, hvad det vil sige at være troende, da han skrev »Den retfærdige skal leve af tro« (Rom 1:17).

Måske kan vi i denne enkle udtalelse forstå forskellen på en religion, der er skrøbelig og virkningsløs, og en, der har kraften til at forandre liv.

Men for at forstå, hvad det vil sige at leve af tro, må vi forstå, hvad tro er.

Tro er mere end en opfattelse. Det er en komplet tiltro til Gud, der ledsages af handling.

Det er mere end at ønske.

Det er mere end blot at læne sig tilbage, nikke med hovedet og sige, at vi er enige. Når vi siger, »den retfærdige skal *leve af tro*« – mener vi, at vi vejledes og styres af vores tro. Vi *handler* på en måde, der er i overensstemmelse med vores tro – ikke ud af blind lydighed, men af en tillidsfuld og oprigtig kærlighed til vor Gud og den uvurderlige visdom, han har åbenbaret for sine børn.

Tro må ledsages af handling, ellers har den intet liv (se Jak 2:17). Det er slet ikke tro. Det har ikke kraften til at ændre et eneste menneske, og da slet ikke verden.

Troende mænd og kvinder sætter deres lid til en nådig himmelsk Fader – selv i usikre tider, selv i tider med tvivl og modgang, når de hverken har det perfekte udsyn eller den klare forståelse.

Troende mænd og kvinder går oprigtigt ad disciplens sti og stræber efter at følge deres elskede Frelzers, Jesu Kristi, eksempel. Tro motiverer og inspirerer os i sandhed til at åbne vores hjerte for himlen og aktivt række ud, opløfte og velsigne vores medmennesker.

Religion uden handling svarer til sæbe, der bliver i æsken. Den har et forunderligt potentiale, men i virkeligheden har den lidet kraft til at gøre en forskel, før den opfylder sit formål. Jesu Kristi gengivne evangelium er et handlings-evangelium. Jesu Kristi kirke underviser i den sande lære som et budskab om håb, tro og barmhjertighed, deriblandt at hjælpe vore medmennesker på åndelig og timelig vis.

For nogle få måneder siden var min hustru, Harriet, og

Præsident Uchtdorf og hans datter, Antje, besøgte flygtninge i en lejr i nærheden af Athen i Grækenland.

jeg og nogle af vores børn på rejse i Middelhavsområdet. Vi besøgte nogle flygtningelejre og mødte familier fra krigshærgede lande. Disse mennesker deler ikke vores tro, men de var vores brødre og søstre og de havde akut brug for hjælp. Vi blev dybt rørt, da vi på egen hånd oplevede, hvordan den aktive tro fra medlemmer af vores kirke virkelig gav hjælp, lindring og håb til medmennesker i nød, uanset hvilken religion, nationalitet eller uddannelse de havde.

Tro, der konstant går i spænd med handlinger, fylder hjertet med venlighed, sindet med visdom og forståelse og sjælen med fred og kærlighed.

Vores tro kan velsigne og øve retfærdig indflydelse på dem omkring os og os.

Vores tro kan fylde verden med godhed og fred.

Vores tro kan forvandle had til kærlighed og fjender til venner.

De retfærdige lever ved at handle

i tro, de lever ved at stole på Gud og vandre ad hans veje.

Og det er den slags tro, der kan forandre individer, familier, nationer og verden. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Uchtdorf forklarer, at tro er mere end blot en ytring om at tro. Sand tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus kræver handling, og at leve af tro har kraft til at forandre liv og hjem. I kan opfordre dem, I underviser, til at fortælle om oplevelser, hvor de ved andres eller personligt eksempel har set velsignelserne og kraften ved at leve af tro. Tilskynd dem til at bede om vejledning til, hvordan de bedre kan efterleve evangeliet.

Tjen andre i tro

Præsident Uchtdorf fortæller, at vores tro på Gud må »ledsages af handling«. Når vores tro »konstant går i spænd med handlinger«, forklarer han, »fylder [det] ... sjælen med fred og kærlighed.« Med løftet om denne velsignelse kan vi gøre en forskel, og vi *kan* se det i vores liv, hvis vi tager os tiden til at tjene i tro. I kan hver morgen bede Herren om hjælp til at tjene andre. Bed ham for eksempel om hjælp til at se, når en af jeres søskende har brug for hjælp med en opgave, eller når en ven har brug for en kompliment. Når I så får en tilskyndelse, så handl på den! Hvis I gør sådanne bønner og denne tjeneste til en vane, vil jeres trofaste, vedholdende handlen velsigne jer og andre. Præsident Uchtdorf lover, at I »kan forandre individer, familier, nationer og verden.«

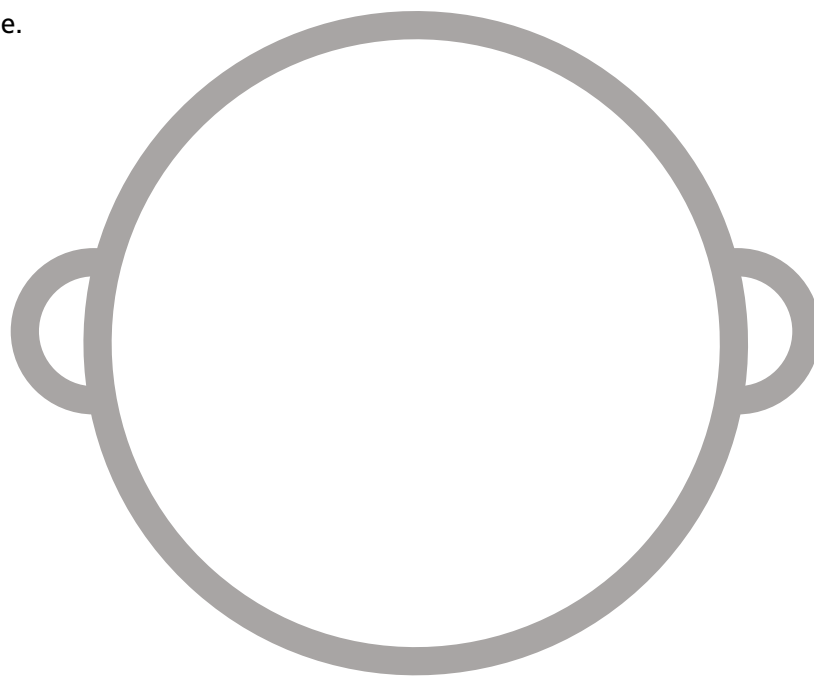

Tillid

Prøv denne aktivitet med en ven. I er nødt til at stole på og følge deres instruktioner nøje.

Tag en blyant eller kuglepen i hånden og luk øjnene. Lad jeres ven fortælle jer, hvor I skal tegne øjne, næse, mund og hår på dette ansigt. Kig så på det. Hvordan blev det? I kan farve ansigtet og vælge at prøve igen med et andet ansigt!

Nogle gange er det svært at følge instruktioner. Men når vi prøver at følge vor himmelske Fader ved at lytte til Helligånden, vil han hjælpe os. Vi kan altid stole på ham.

GETSEMANE, BY J. KIRK RICHARDS

Frelserens forsoning

GRUNDLAGET FOR SAND KRISTENDOM

*Vi vil alle opstå og blive udødelige på
grund af Jesu Kristi sonoffer.*

Profeten Joseph Smith (1805-1844) blev spurgt: »Hvad er de fundamentale principper i jeres religion?« Han svarede: »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«¹

Jeg vil gerne tilslutte mig profeten Josephs udtalelse. Kernen for al vores tro er vor Frelser og hans sonoffer – »Guds velvilje« (1 Ne 11:16), hvorved Faderen sendte sin Søn til jorden for at udvirke forsoningen. Det primære formål med Jesu Kristi jordeliv var at udvirke et sonoffer. Forsoningen er grundlaget for sand kristendom.

Hvorfor er Frelserens forsoning den centrale læresætning i Kirken og vores liv?

Trosartiklerne 1:3

I den 3. trosartikel står der: »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«

»Frelst« betyder i denne sammenhæng at nå den højeste herlighed i det celestiale rige. Opstandelse skænkes alle, der kommer til jorden, men for at modtage evigt liv, alle velsignelserne ved evig udvikling, må hvert enkelt menneske adlyde lovene, modtage ordinancerne og indgå evangeliets pagter.

Hvorfor kunne Jesus Kristus, og kun han, sone for verdens synder? Han besad alle kvalifikationerne.

**Ældste
Robert D. Hales**
De Tolv Apostles
Kvorum

Gud elskede og stolede på ham.

Jesus blev født af himmelske Forældre i en førjordisk verden. Han var Faderens førstefødte. Han var udvalgt fra begyndelsen. Han adlød sin Faders vilje. Skrifterne taler ofte om vor himmelske Faders glæde ved sin Søn.

I Matthæus læser vi: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!« (Matt 3:17).

Lukas skriver: »Og der lød en røst fra skyen: »Det er min udvalgte søn. Hør ham!« (Luk 9:35).

Og ved templet i landet Overflod hørte folket Faderens stemme: »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn – hør ham« (3 Ne 11:7).

Det, der især rører mit hjerte, er, når jeg læser, at da Jesus led i Getsemane have, sendte Faderen i kraft af sin store kærlighed og omsorg for sin enbårne Søn en engel for at trøste og styrke ham (se Luk 22:43).

Jesus brugte sin handlefrihed til at være lydig

Jesus måtte frivilligt nedlægge sit liv for os.

I det store råd i himlen sagde Lucifer – den »strålende morgenstjerne« (Es 14:12; L&P 76:26-27):

»Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det; giv mig derfor din ære.

Men se, min elskede Søn, som var min elskede og udvalgte fra begyndelsen, sagde til mig: Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt« (Moses 4:1-2; se også Abr 3:27).

På grund af den store kærlighed, som Sønnen har for sin Fader og hver af os, sagde han: »Send mig.« Da han sagde »send mig«, brugte han sin handlefrihed.

»Ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene ...

Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage.

Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at

få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre« (Joh 10:15, 17-18).

Havde Frelseren ønsket det, kunne legioner af engle have taget ham fra korset og direkte hjem til Faderen. Men han brugte sin handlefrihed til at ofre sig for os, for at fuldende sin mission på jorden og holde ud til enden og udvirke sonofferet.

Jesus ønskede at komme til jorden, og han var kvalificeret. Og da han kom, sagde han: »For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 6:38).

Jesus var forudordineret

Peter belærte om, at Jesus Kristus var beredt fra verdens grundlæggelse (se 1 Pet 1:19-21).

Profeter i alle uddelinger har forudsagt Jesu Kristi komme, og hvad hans mission ville være. Gennem sin store tro fik Enok et forunderligt syn om Frelserens fødsel, død, himmelfart og andet komme:

»Og se, Enok så dagen for Menneskesønnens komme, ja, i kødet; og hans sjæl frydede sig, og han sagde: Den Retfærdige er blevet løftet op, og Lammet har været slagtet siden verdens grundlæggelse ...

ECCE HOMO. AF J. KIRK RICHARDS

Og Herren sagde til Enok: Se, og han så og skuede Menneskesønnen løftet op på korset på menneskenes vis; og han hørte en høj røst; og himlene var tilsløret; og alt det, som Gud havde skabt, sørgede; og jorden stønnede, og klipperne blev sønderbrudt; og de hellige opstod og blev kronet ved Menneskesønnens højre hånd med kroner af herlighed ...

Og Enok så Menneskesønnen stige op til Faderen ...

Og det skete, at Enok så den dag, hvor Menneskesønnen skulle komme i de sidste dage for at bo på jorden i retfærdighed i et tidsrum af et tusind år« (Moses 7:47, 55-56, 59, 65).

Omkring 75 år inden Kristus blev født, vidnede Amulek således: »Se, jeg siger jer, at jeg ved, at Kristus skal komme blandt menneskenes børn for at påtage sig sit folks overtrædelser, og at han skal sone for verdens synder, for Gud Herren har talt det« (Alma 34:8).

Jesus havde unikke egenskaber

Kun Jesus Kristus kunne udvirke forsoningen – han var født af en dødelig mor, Maria, og han havde fået selve livets kraft fra sin Fader (se Joh 5:26). På grund af denne kraft til liv overvandt han døden, gravens magt blev nulstillet, og han blev vor Frelser og Forsoner og opstandelsens Herre – og var således i stand til at skænke os alle frelse og udødelighed. Vi vil alle opstå og blive udødelige takket være Jesu Kristi sonoffer.

Jesus sonede villigt for arvesynden

Den anden trosartikel lyder: »Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.«

Ved brugen af vores handlefrihed vælger vi at udøve vores tro. Med flid kan vi omvende os; uden forsoningen kan vi ikke.

I Moses læser vi: »Derfra kom det ord ud blandt folket, at Guds Søn har sonet for arvesynden, hvilket medfører, at børnene ikke kan svare for forældrenes synder« (Moses 6:54).

GRÅ DAG PÅ GOLGATA, AF J. KIRK RICHARDS

I 2 Nefi finder vi en stor lære:

»For eftersom døden er blevet alle mennesker til del for at opfylde den store skabers barmhjertige plan, må der nødvendigvis være en kraft til opstandelse, og opstandelsen må nødvendigvis blive mennesket til del på grund af faldet; og faldet skete på grund af overtrædelse; og fordi mennesket blev faldent, blev de forstødt fra Herrens nærhed.

Derfor må det nødvendigvis være en altomfattende forsoning – medmindre det var en altomfattende forsoning, kunne denne forgængelighed ikke iføre sig uforgængelighed. Derfor måtte den første straffedom, som kom over mennesket, nødvendigvis være blevet stående med uendelig varighed. Og hvis det var så, måtte dette kød have lagt sig for at rådne og for at hensmuldre i dets moder jord for aldrig mere at opstå« (2 Ne 9:6-7).

Jesus var det eneste fuldkomne væsen

I Lære og Pagter siger Frelseren: »Fader, se hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem du havde velbehag; se din Søns blod, som blev udgydt, blodet af ham, som du gav, for at du selv kunne blive herliggjort« (L&P 45:4).

Jesus var det eneste syndfri og fuldkomne menneske. Ofre i Det Gamle Testamente var slagtofre – hvilket pegede frem på vor Herre og Forløser, der for at udvirke forsoningen

udgød sit blod på korset. Når der blev bragt slagtofre i de gamle templer, ofrede præsterne et absolut lydefrit lam. I skrifterne omtales Frelseren ofte som »Guds lam« på grund af hans renhed (se fx Joh 1:29, 36; 1 Ne 12:6; 14:10; L&P 88:106).

Peter fortalte os, at vi er forløst »med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde« (1 Pet 1:19).

Jesus Kristus fjernede verdens synder

Følgende vers gør det klart, at Frelseren gennem sit son-offer betalte prisen for vores synder:

»Vi er alle faret vild som får; vi har vendt os hver sin vej; og Herren har lagt al vor syndighed på ham« (Mosi 14:6).

»Men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere ...

For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forligt med Gud, frelses, ved at han lever.

Og ikke alene det, vi har også vores stolthed i Gud ved vor Herre Jesus Kristus; ved ham har vi nu fået forligelsen ...

For ligesom de mange blev syndere ved det ene menneskes ulydighed, sådan skal også de mange blive retfærdige ved én enestes lydighed« (Rom 5:8, 10-11, 19).

»For at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme« (Matt 8:17).

»Men Gud ophører ikke med at være Gud, og barmhertigheden gør krav på den angrende, og barmhertigheden kommer på grund af forsoningen, og forsoningen tilvejebringer de dødes opstandelse, og de dødes opstandelse bringer menneskene tilbage til Guds nærhed, og således bliver de bragt tilbage i hans nærhed for at blive dømt efter deres gerninger i overensstemmelse med loven og retfærdigheden ...

Og således opnår Gud sine store og evige formål, som var beredt fra verdens grundlæggelse. Og således tilvejebringes menneskenes frelse og forløsning og også deres undergang og elendighed« (Alma 42:23, 26).

Jesus holdt ud til enden

Jesus Kristus udholdt både prøvelser, lidelse, opofrelse og modgang i Getsemane såvel som korsets smerte på Golgata. Og til sidst kunne han sige: »Det er fuldbragt« (Joh 19:30). Han havde fuldendt sit værk og holdt ud til enden og således udvirket forsoningen.

I Getsemane have sagde han: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39).

I Lære og Pagter læser vi:

»Hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det –

dog, æret være Faderen, så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:18-19).

Jesus sagde til sin Fader: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre« (Joh 17:4).

Og på korset »da Jesus havde fået eddiken, sagde han: »Det er fuldbragt.« Og han bøjede hovedet og opgav ånden« (Joh 19:30).

Jesus kom til jorden, og han bevarede sin guddommelighed, så han kunne udvirke forsoningen, og han holdt ud til enden.

Husk ham gennem nadveren

I dag mindes vi Frelserens sonoffer med brød og vand som symbol på hans legeme og blod, som det blev indstiftet, da Herren spiste nadver med sine apostle.

»Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer, gør dette til ihukommelse af mig!«

Ligeså tog han bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer« (Luk 22:19-20).

I Johannes 11:25-26 læser vi:

»Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«

Vi læser også: »Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden« (Joh 6:51).

»Til liv for verden« betyder evigt liv.

Vi har brug for at forberede os selv og vores familie til værdigt at deltage i nadveren og forny vores pagter med et angergivent hjerte.

Faderen og Sønnen elsker os

Faderen sendte sin Søn til jorden og tillod, at han blev korsfæstet og gennemgik alt det, han gjorde. I Johannes læser vi:

»Jesus sagde ... : »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.

Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham« (Joh 14:6-7).

»Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud,

TVIVL IKKE, THOMAS, AF J. KIRK RICHARDS

men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder« (1 Joh 4:10).

Sonoffer betyder forsoning eller forligelse.

Konklusion

Enhver, der fødes på denne jord og modtager et jordisk legeme, vil opstå, men vi er nødt til at arbejde og sætte vores trofasthed, vores handlefrihed og omvendelse i værk for at modtage ophøjelsens velsignelser. Nåde vil blive udmålt tillige med retfærdighed, hvilket gør omvendelse mulig.

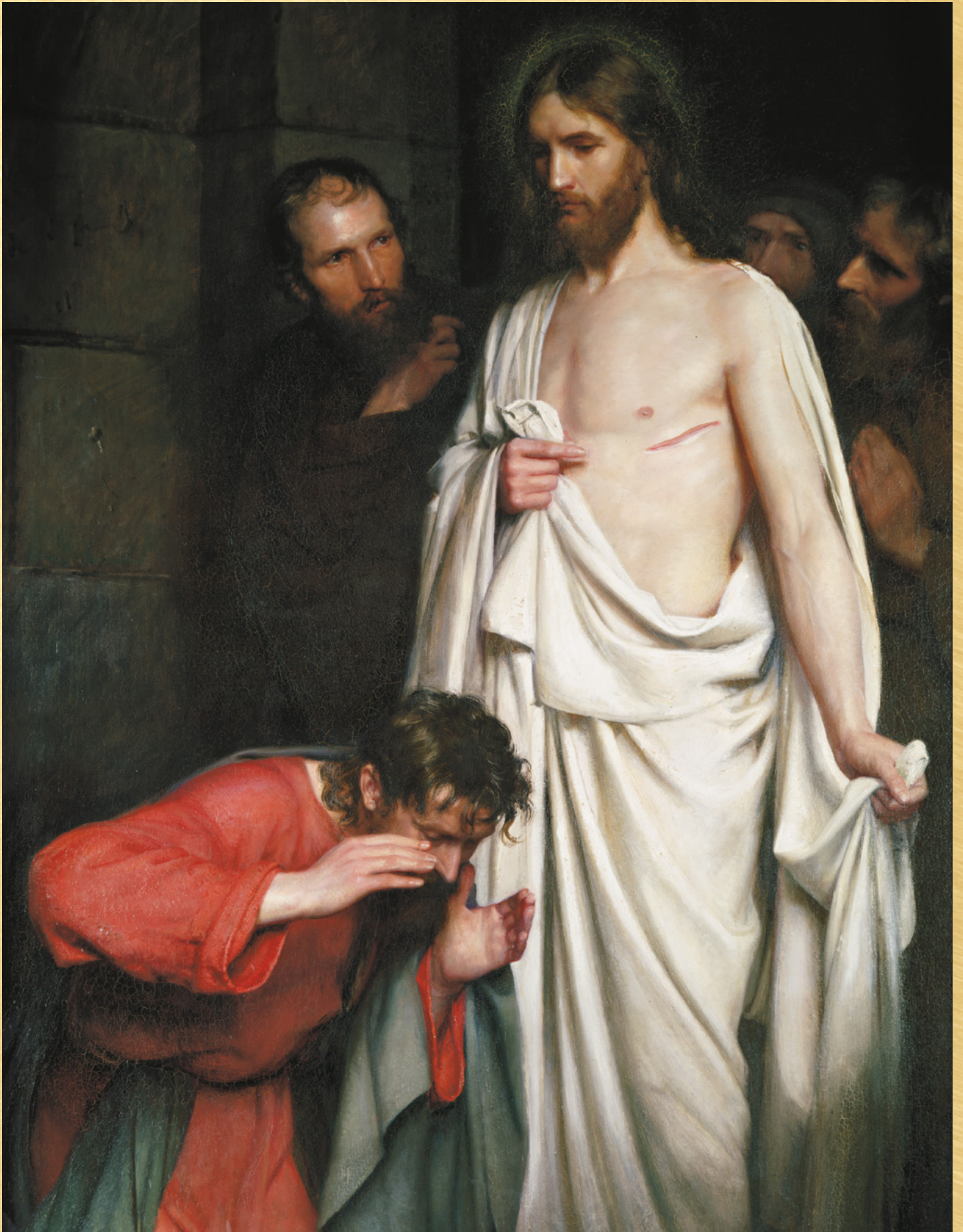
Fordi vi har valgt at følge og acceptere Jesus Kristus som vor Forløser, tager vi hans navn på os i dåben. Vi påtager os loven om lydighed. Vi lover, at vi altid vil mindes ham og holde hans bud. Vi fornyer vores pagter, når vi tager nadveren.

Ved at forny vores pagter får vi løftet om altid at have hans Ånd hos os. Når vi lader hans Ånd komme ind og lede vores liv, kan vi vende tilbage til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, hvilket er deres plan for lykke for os – frelsesplanen. ■

Fra talen »Forsoningen«, som blev holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter på missionærskolen i Provo i Utah den 24. juni 2008.

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 50.*

Jesu Kristi opstandelse

OG SANDHEDER OM VORES LEGEME

David A. Edwards

Kirkens Tidsskrifter

Han sagde: »Det er fuldbragt.« Og han bøjede hovedet og opgav ånden« (Joh 19:30). I det øjeblik forlod Jesu Kristi ånd hans legeme – et legeme, der havde udholdt lidelse, så han kunne sone for alle menneskers synder og bistå dem i deres skrøbelighed (se Alma 7:12-13). Det legeme, der nu var et tomt hylster, blev taget ned af korset, svøbt i linnedklæde og lagt i gravkammeret. På tredjedagen kom kvinderne til graven for at salve Kristi legeme.

Men hans legeme var væk.

Opdagelsen af den tomme grav var blot begyndelsen. Maria Magdalene, apostlene og mange andre senere vidner så noget mirakuløst, den opstandne, fuldkomne Jesus Kristus i en håndgribelig og menneskelig skikkelse.

Frelseren sikrede sig, at de, som så ham, efter han var opstået, til fulde forstod, hvilken slags krop han havde. Han opfordrede for eksempel apostlene til at føle på ham og selv se, at det var ham i egen fysiske person og ikke et genfærd (se Luk 24:36-40).¹ Han spiste tilmed med dem (se Luk 24:42-43).

Da apostlene derefter varetog deres kald til at forkynde Jesu Kristi evangelium, mødte de modstand og forfølgelse, hvoraf en del havde afsæt i, at de forkyndte, at Jesus Kristus var opstået, og at hele menneskeheden ville opstå som følge deraf (se ApG 4:1-3).

I dag står budskabet om Jesu Kristi opstandelse stadig lige så centralt i Kirkens budskab til verden, som det gjorde dengang. Som profeten Joseph Smith sagde: »De fundamentale principper og grund-sætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«²

Opstandelsen giver svar på nogle fundamentale spørgsmål om Guds beskaffenhed, vores herkomst og forhold til Gud, meningen med dette liv og det håb, vi har i Jesus Kristus. Her er nogle få sandheder, som understreges af Jesu Kristi opstandelse.

Gennem sin opstandelse lærte Jesus Kristus os væsentlige sandheder om vores legeme.

» **E**nhver, der bestrider begrebet om en legemlig Gud, bestrider både den dødelige og opstandne Kristus.«
– Ældste Jeffrey R. Holland

Vor himmelske Fader har et herliggjort legeme

Ideen om, at Gud har et menneskes skikkelse, har visselig rod i Bibelen,³ så vel som i folkelige forestillinger, men mange teologiske og religiøse traditioner har forkastet den til fordel for en Gud »uden krop, lemmer eller lidenskaber«,⁴ for i denne forestilling er legemet (og det fysiske generelt) ondt eller uvirkeligt, hvorimod ånd, sind eller tanke er det højeste væsens sande substans eller virkelighed.

Så hvor herlig og revolutionerende var åbenbaringen om Guds beskaffenhed gennem hans Søn, Jesus Kristus, så ikke.

Under Jesu Kristi jordiske tjenestegerning sagde han: »Den, der har set mig, har set Faderen« (Joh 14:9). Det gjaldt i endnu højere grad efter hans opstandelse, hvor han med sit fuldkomne, udødelige legeme viste, at »Faderen har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså« (L&P 130:22).

Vor himmelske Faders fysiske beskaffenhed var således blevet åbenbaret. Som Joseph Smith senere forklarede: »Det, som er uden

legeme eller legemsdele er intet. Der er ingen anden Gud i himlen end den Gud, som har kød og ben.«⁵

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har formuleret det således: »Hvis det at have et legeme, hverken var nødvendigt eller ønskeligt for Guddommen, hvorfor forløste menneskeheden Forløser så sit legeme, forløste det fra dødens greb og fra graven, og garanterede, at det aldrig skulle skilles fra hans Ånd i tid eller evighed? Enhver, der bestrider begrebet om en legemlig Gud, bestrider både den dødelige og opstandne Kristus.«⁶

Vor himmelske Fader er almægtig, alvidende og alkærlig

Vor himmelske Faders uovertrufne egenskaber åbenbares også i de fakta, der knytter sig til Jesu Kristi opstandelse. Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »På grund af Kristi opstandelse er det grundløst at tvivle på, at Gud Faderen er almægtig, alvidende og alkærlig – han gav sin enbårne Søn for at forløse verden.«⁷

Guds magt, viden og godhed bevises i Jesu Kristi opstandelse, den vidner om visdommen og kærligheden i vor himmelske Faders plan og hans (og hans Søns) evne til at fuldføre den.

Vi er Guds børn

I Bibelen læser vi, at vi er skabt »i Guds billede ... som mand og kvinde« (1 Mos 1:27). Jesu Kristi opstandelse befæster denne sandhed. I selve timen for sin opstandelse sagde Jesus Kristus om vores forhold til vor himmelske Fader: »Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:17).

Frelseren åbenbarede, at Gud og menneskeheden ikke er helt ulig hinanden i deres

grundlæggende væsen. Vores legemes grundlæggende facon svarer til vores ånds,⁸ og vores ånd blev skabt i Guds billede, for sådan ligger det naturligt i forholdet mellem forældre og børn.

Et legeme er en muliggørende og forædlende gave

Freiseren viste gennem sin opstandelse, at en fysisk, legemliggjort tilværelse er en integreret del af Guds og hans børns evige eksistens. Herren åbenbarede dette for Joseph Smith: »Elementerne er evige, og ånd og element, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde« (L&P 93:33). Denne uadskillelige sammenhæng sammensvejer ånd og fysisk materiale, så det udgør et udødeligt, uforgængeligt, herligt og fuldkomment legeme – det eneste slags legeme, der er i stand til at modtage den fylde af glæde, som Gud har.

Tværtimod »havde [de døde] betragtet deres ånds lange fravær fra deres legeme som trældom« (L&P 138:50; se også L&P 45:17) i ånde verdenen.

Selv vores jordiske legeme er en essentiel del af vor himmelske Faders plan, og det er en guddommelig gave. Når vores førjordiske ånd kommer til denne jord tildeles den et legeme (se Abr 3:26). Som profeten Joseph Smith sagde: »Vi kom her til jorden, for at vi kunne få et legeme og fremlægge det rent for Gud i det celestiale rige. Lykkens store princip består i at have et legeme. Djævelen har ikke noget legeme, og heri ligger hans straf.«⁹

Som ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Vores fysiske legeme muliggør en bredde, dybde og

intensitet af erfaringer, som ganske enkelt ikke kunne opnås i vores førjordiske tilstand. Således udvides vores forhold til andre mennesker, vores evne til at genkende og handle i overensstemmelse med sandheden og vores evne til at adlyde Jesu Kristi evangeliums principper og ordinancer gennem vores fysiske legeme. I det jordiske livs klasselokale oplever vi omsorgsfuldhed, kærlighed, venlighed, lykke, sorg, skuffelse, smerte og endda udfordringerne ved fysiske begrænsninger på måder, som forbereder os til evigheden. Kort sagt er der lektier, vi må lære, og erfaringer, vi, som skriften beskriver, må gøre os, »hvad angår kødet« (1 Ne 19:6; Alma 7:12-13).«¹⁰

Desuden har profeten Joseph Smith sagt: »Alle væsener, som har et legeme, har magt over dem, som intet legeme har.«¹¹ Satan kan friste os, men han kan ikke tvinge os. »Djævelen har kun den magt over os, som vi tillader ham at få.«¹²

Vores jordiske legeme er en essentiel del af vor himmelske Faders plan, og det er en guddommelig gave. Når vores ånd kommer til denne jord, tildeles de et legeme (se Abr 3:26).

I sidste instans gør gaven ved at få et fuldkomment og opstandent legeme, at vi er uden for Satans rækkevidde for evigt. Hvis der ikke var nogen opstandelse, »måtte vor ånd blive underkastet ... Djævelen, for aldrig mere at opstå. Og vor ånd måtte være blevet ligesom han, og vi bliver djævløse, engle for en djævel, for at blive udelukket fra vor Guds nærhed og forblive hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv« (2 Ne 9:8-9).

Ånden og legemet er ikke fjender

Selvom de er forskellige, henhører ånd og legeme under to væsentligt forskellige og uforenelige realsfærer. Joseph Smith sagde: »Immaterielt stof eksisterer ikke. Al ånd er stof, men det er finere eller renere og kan kun opfattes med renere øjne; vi kan ikke se det, men når vort legeme bliver lutret, får vi at se, at det alt sammen er stof« (L&P 131:7-8).

Og i sin herliggjorte, opstandne tilstand repræsenterede Jesus Kristus den fuldendte forening af ånd og legeme, hvilket viser os, at »ånden og legemet udgør menneskets sjæl« (L&P 88:15). I dette liv stræber vi efter at være »åndeligt sindet« frem for »kødeligt sindet« (2 Ne 9:39), efter at aflægge »det naturlige menneske« (Mosi 3:19) og efter at tøjle alle vores lidenskaber (se Alma 38:12). Men det betyder ikke, at ånden og legemet er fjender. Som Jesus Kristus viste os, skal legemet ikke ringegættes og overskrides, men beherskes og forvandles.

Der er en mening og et formål med et liv i et dødeligt legeme

Opfattelsen af, at dette liv er en prøve, giver mere mening, når vi tager det, vi ved om vores liv før og efter dette, i betragtning. Vi levede som ånder, inden vi kom til jorden, og det er vor himmelske Faders hensigt, at vi bliver som ham og kan leve for evigt i et udødeligt fysisk legeme. Disse sandheder betyder, at vores prøvetid i disse dødelige kroppe ikke er vilkårlig, men den har reel betydning og formål.

Som ældste Christofferson har forklaret: »Gennem vore valg skulle vi vise Gud (og os selv) vores forpligtelse og evne til at efterleve hans celestiale lov, når vi ikke er i hans nærhed og befinder os i et fysisk legeme med alle dets kræfter, lyster og lidenskaber. Ville vi kunne tøjle kødet, så det blev et redskab frem for, at det styrede ånden? Ville vi for både tid og al evighed kunne blive betroet med guddommelige kræfter, deriblandt kraften til at skabe liv? Ville vi hver især kunne overvinde det onde? De, der kunne, ville få tildelt herlighed på deres hoved for evigt og altid« (Abr 3:26) – som er et meget betegnende aspekt af denne herlighed for et opstandent, udødeligt og herliggjort fysisk legeme.¹³

Vores erfaringer i vores nuværende legeme, deriblandt vores forhold til hinanden, er meningsfulde, fordi de har en lighed med det, der skal komme. Som Joseph Smith sagde: »Den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu« (L&P 130:2).

I sin herliggjorte, opstandne tilstand repræsenterede Jesus Kristus den fuldendte forening af ånd og legeme, hvilket viser, at »ånden og legemet udgør menneskets sjæl« (L&P 88:15).

Lige siden nogen så, at graven var tom, har Jesu Kristi opstandelse indgydt håb, fordi vi ved, at hans opstandelse er et løfte om vores egen.

Vi har håb i Jesus Kristus

Lige siden nogen så, at graven var tom, har Jesu Kristi opstandelse indgydt håb, fordi vi ved, at hans opstandelse er et løfte om vores egen, hvor alle vores tab »vil blive godt-gjort, hvis [vi] forbliver trofaste.«¹⁴

Frelserens første apostle kunne frimodigt bære vidnesbyrd om hans opstandelse, for de havde set og følt hans legeme. Men der lå så meget mere i det. På samme måde som Jesus Kristus havde helbredt legemlige skrøbeligheder for at vise, at han havde magt til at tilgive synder (se Luk 5:23-25), blev hans opstandelse det håndgribelige bevis på hans magt til at overvinde den fysiske død – og hans disciples vished om hans magt til at overvinde åndelig død. De løfter, hans lære indeholdt – syndsforladelse, fred i dette liv, evigt liv i Faderens rige – blev til virkelighed, og deres tro var usvækket.

»Men er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder« (1 Kor 15:17). Men fordi han *opstod* fra de døde, kan vi »have håb om ved Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv, og dette på grund af [vores] tro på ham i overensstemmelse med løftet« (Moro 7:14).

I sit jordeliv opfordrede Jesus Kristus mennesker til at følge sig. Efter hans død og opstandelse stod målet endnu klarere. Dersom vi ved lydighed mod lovene og evangeliets ordinancer fremelsker en himmelsk ånd i os, kan vi »få det samme legeme igen, som var et naturligt legeme« og blive »levendegjort ved en del af den celestiale herlighed ... [og] få af denne, ja, en fylde« (L&P 88:28-29). Han har vist vejen. Han er vejen. Det er ved hans kraft – gennem hans forsoning og opstandelse – at denne celestiale fylde er mulig, hvilket omfatter en fylde af glæde i et opstandent legeme. ■

NOTER

1. Da Jesus Kristus viste sig for folket i den nye verden, bad han dem – tusinder af dem – om at komme frem »en efter en« og mærke hans hænder, fødder og side for både at føle og se den opstandne Herre (se 3 Ne 11:14-15; 18:25).
2. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50.
3. Se 1 Mos 1:27; 2 Mos 33:11; ApG 7:56.
4. Selvom der var lignende ideer i de tidligere kristne trosbekendelser, stammer denne

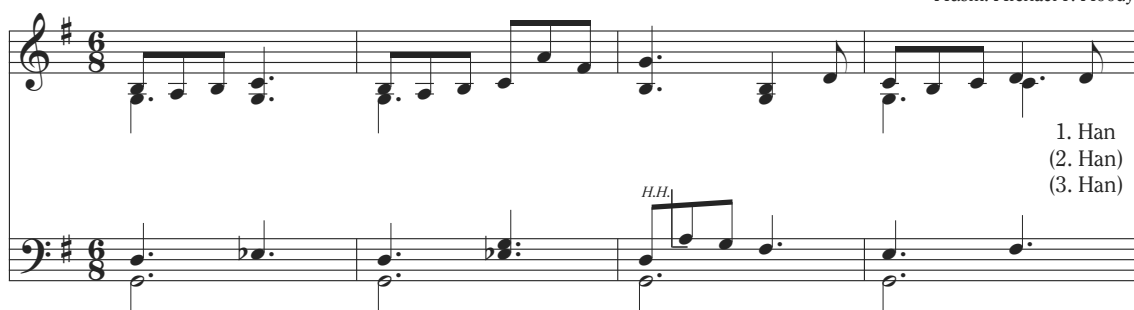
- specifikke formulering fra den 39. artikel i den anglikanske kirke (1563).
5. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 43.
6. Se Jeffrey R. Holland, »Den eneste sande Gud, og ham, han har udsendt, Jesus Kristus«, *Liahona*, nov. 2007, s. 42.
7. D. Todd Christofferson, »Jesu Kristi opstandelse«, *Liahona*, maj 2014, s. 113.
8. Tilmed åbenbaringen af den førjordske Jesus Kristus var et vidnesbyrd om dette faktum, eftersom det viste at hans ånds legeme

- var formet som et menneskes legeme (se Eter 3:16).
9. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith* s. 209.
10. David A. Bednar, »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 41.
11. *Lærdomme: Joseph Smith* s. 209.
12. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 211.
13. Se D. Todd Christofferson, »Hvorfor ægteskab, hvorfor familie«, *Liahona*, maj 2015, s. 51.
14. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 52.

Kom, kom her til ham

Inderligt ♩ = 44-48

Tekst: Steven K. Jones
Musik: Michael F. Moody

1. Han
(2. Han)
(3. Han)

5

el - ske - de os. Han kom til vor jord. Hver e - ne - ste sjæl skul - le
kom her til os, til men - ne - skers kår. Hver li - del - se Her - ren til
brag - te os håb, da han kom her - ned, og de, som var tro - fa - ste,

8

rall.

hø - re hans ord. Hans lys og hans kraft når ned til os her. Han
ful - de for - står. Vor jor - di - ske sorg, den kend - te han til. Hver
mod - tog hans fred. Han til - gav al synd, be - lær - te om bøn til

11

a tempo

løf - ter hver byr - de for dem, han har kær. Kom, kom hen til
tå - re og smer - te for - an - dre han vil. Kom, kom hen til
dem som med yd - myg - hed fulg - te Guds Søn. Kom, kom hen til

2

14

ham. _____
ham. _____ Kom til ham og lær af ham. _____ Så
ham. _____

17

yd - mygt og kær - ligt han kal - der på os. Kom, kom hen til

20

ham. _____ 2. Han _____ 0,
3. Han _____

23

kom, kom hen til ham. _____

© 2016 Steven K. Jones og Michael F. Moody. Alle rettigheder forbeholdes.
Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

EN BRO TIL **håb** OG **helbredelse**

*Med den rigtige
hjælp kan ofre for
seksuelt misbrug
finde den heling,
de så inderligt
higer efter.*

Nanon Talley

SDH-familietjenesten, kontoret i Texas i USA

Forestil jer, at I står på kanten af en klippe og gerne vil over på den anden side af en dyb kløft, fordi I har fået at vide, at der venter stor lykke på den anden side. Idet I leder efter en vej over, finder I en bunke remedier, der, hvis de sammensættes på den rette måde, kan blive til en bro, der fører over kløften.

Hvis man ikke ved, hvordan man bygger en bro, er remedierne nyttesløse, og man bliver bare frustreret og modløs. Men hvis I får hjælp fra nogle, som har erfaring med at bygge broer, kan jeres viden og forståelse vokse, og sammen kan I løse opgaven.

I 18 år har det været mit job at sørge for redskaber og vejledning for at hjælpe mennesker over den kløft, der består af følelsesmæssig og mental lidelse. Af alle de mennesker, jeg har rådgivet, er ingen klienter kommet så sårede som dem, der har været ofre for seksuelt misbrug. Jeg har set den virkning, som denne udfordring har på den enkeltes evne til at holde godt ud til enden.

Men jeg er også kommet til kundskab om den varige lettelse af byrder og lidelser, der er tilgængelig gennem Frelseren. Hans kærlighed løfter mennesker ud af mørket og ind i lyset.

Hvorfor forårsager seksuelt misbrug så stor skade?

Ofre for misbrug fortæller mig om et liv fuld af depression, tvivl på sig selv og andre dybe følelsesmæssige smerter. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) hjalp os med at forstå, hvorfor seksuelt misbrug forvolder så dyb smerte:

»Og så er der den forfærdelige og ondskabsfulde praksis med seksuelt misbrug. Det overgår enhver forstand. Det er en krænkelse af den anstændighed, som bør være i enhver mand og kvinde. Det er *en overtrædelse af det, der er helligt og guddommeligt*. Det er destruktivt for børns liv. Det er forkasteligt og *fortjener den strengeste fordømmelse*.

Skam få enhver mand eller kvinde, som misbruger et barn seksuelt. Ved at gøre dette forvolder misbrugereren ikke alene *den alvorligste form for overlast*. Han eller hun står også fordømt foran Herren.«¹

Formeringskraften er en hellig og guddommelig kraft, som vor Fader i himlen har givet sine børn. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Forplantningens kraft har en vigtig åndelig dimension ... Vor himmelske Fader og hans elskede Søn er skabere og

har betroet enhver af os en del af deres skabende kraft.«² Det er derfor ikke mærkeligt, at krænkelse af denne hellige kraft »fortjener den strengeste fordømmelse« eller at den forårsager »den alvorligste form for overlast.«

Forståelse af smerten

Seksuelt misbrug dækker over enhver form for omgang uden samtykke, der omfatter berøring eller ikke-berørende adfærd, hvor en person bruges til seksuel tilfredsstillelse af en anden person. Alt for ofte står ofrene for seksuelt misbrug tilbage med forvirring og følelser af uværdighed og skam, som kan være alt for tunge at bære. Den smerte, som ofrene oplever, intensiveres ofte af andres kommentarer, som har afsæt i en fejlopfattelse af, hvad seksuelt misbrug er, og hvad følgerne af den er. Nogle ofre bliver beskyldt for at lyve eller får at vide, at misbruget på en eller anden måde var deres skyld. Andre føres fejlagtigt til at tro, at de må omvende sig, som om de på en eller anden måde har syndet ved at blive misbrugt.

Mange af de klienter, jeg har arbejdet med, der har oplevet seksuelt misbrug i deres barndom eller unge år, har fået at vide, at de skulle se »at komme over det«, »lade være med at grave i fortiden« og »lade det ligge og glemme det«. Den type udtalelser kan – især når de kommer fra nære venner, familiemedlemmer eller kirkeledere – føre til, at ofret kæmper videre med hemmeligholdelse og skam frem for at finde helbredelse og fred. Som med dybe fysiske sår eller infektioner, så forsvinder disse følelsesmæssige sår ikke bare ved, at man ignorerer dem. Tværtimod tager den forvirring, der opstår under misbruget, til, og sammen med de deraf følgende følelsesmæssige smerter bliver ens tænkning forandret, hvilket i sidste ende kan føre til usund adfærd. Det er ikke usædvanligt for misbrugsofre, at de ikke indser, at det, der overgik dem, var misbrug, og alligevel udvikle usunde adfærdsmønstre og smertelige følelser.

Hannah (navnet er blevet ændret) blev udsat for seksuelt misbrug tidligt i sin barndom. Som andre ofre voksede hun op med en følelse af, at hun var et forfærdeligt menneske,

som ikke var noget værd. Hun brugte det meste af sit liv på at prøve at tjene andre for at kompensere for sin følelse af ikke at være »god nok« til, at vor himmelske Fader eller nogen andre kunne elske hende. I sine forhold til andre frygtede hun, at enhver, der virkelig kendte hende, ville synes, at hun var lige så forfærdelig, som hun selv troede, at hun var. Hun oplevede en intens frygt for afvisning, som førte til, at hun var bange for at prøve nye ting eller gøre enkle ting, som at ringe til nogen. Hun havde et kunstnerisk talent, som hun opgav af frygt for ikke at kunne håndtere kritikken.

I mere end 50 år var det hendes følelse af hjælpeløshed, magtesløshed, frygt, vrede, forvirring, skam, ensomhed og isolation, der styrede hendes daglige valg.

Erstattede smerte med fred

Frelseren led »smerter og trængsler og fristelser af enhver art«. Det gjorde han, så han kunne »vide, hvorledes han kan bistå sit folk« (Alma 7:11-12). Han led ikke blot for vores synder, men også for vores helbredelse, når en andens synd forvolder os smerte.

Hvis Frelseren var her i dag, forestiller jeg mig, at han ville græde med og velsigne dem, der er blevet misbrugt seksuelt, akkurat som han græd med og velsignede nefitterne (se 3 Ne 17). Selvom Frelseren ikke er her

fysisk, kan hans Ånd være hos os, og han har banet en vej til helbredelse, fred og tilgivelse for os.

For mange, der har lidt skade, er tanken om, at den smerte, de bærer på, kan erstattes med fred, nærmest umulig at tro på. Ofte kan den misbrugte gå ubemærket og uset rundt med sine sår i årevis. Smerten gemmes bag et smilende ansigt, en villighed til at hjælpe andre og leve livet, som om der ikke er noget galt, og alligevel er smerten konstant.

Lad os sammenligne den følelsesmæssige helingsproces med, hvordan man ville behandle en fysisk skade. Forestil jer, at I brækkede benet, da I var unge. Fremfor at gå til lægen for at få det sat sammen humpede I rundt, indtil den værste smerte havde fortaget sig, men der var altid en svag smerte for hvert skridt, I tog. Flere år senere vil I gerne have smerten væk og går til lægen. Lægen er nødt til at sætte knoglen på plads igen, rense al ophobning af brusk og andet væk, lægge gips om og sende jer til fysioterapi for at styrke benet.

KENDETEGNENDE ADFÆRD FOR OFRE

Ofre kæmper ofte med forhold og søger måske konstant bekræftelse fra andre, de bliver passive, de holder folk på afstand for ikke at blive såret, de bliver promiskuøse for at søge omsorg gennem sex (deriblandt pornografi eller selvtilfredsstillelse) eller gør det eksakt modsatte og undgår alt, der har med sex at gøre. Den skam, der er forbundet med disse typer adfærd, afholder ofte personer fra at søge hjælp hos forældre, præstedømmeledere eller professionelle, fordi de ikke forstår forbindelsen mellem det, der er sket med dem, og deres adfærd.

Hvad angår efterlevelse af evangeliet har ofre en tendens til at gå til ekstremer: Nogle bliver overreligiøse. I et forsøg på at dække over det, de opfatter som deres uværdighed, prøver de at gøre alt rigtigt. Andre føler, at de aldrig vil blive værdige til evigt liv og giver til tider op.

LÆREPUNKTER FRA LÆRE OG PAGTER 123

Da profeten Joseph Smith sad indespærret i fængslet i Liberty i Missouri, skrev han et brev til Kirken, som blev til afsnit 121-124 i Lære og Pagter, som omhandler »de helliges pligter i forhold til deres forfølgere« (L&P 123, afsnitsindledning). Han bad ikke de hellige, som havde været udsat for forfølgelse og fysisk overlast om at holde deres lidelser for sig selv og lade som om ingenting var hændt. Overvej, hvordan rådene i afsnit 123 kan anvendes på misbrugsproblemer.

Helingsprocessen fra misbrug er tilsvarende på den vis, at ofret først må anerkende, at smerten er reel, og at der kan gøres noget ved den. Processen omfatter erkendelse af, hvad der er sket og at tillade, at følelserne af at føle sig såret, skræmt og trist kommer frem, anerkendes og bekræftes. Det er ofte en hjælp at arbejde med en professionel med stor erfaring i denne helingsproces. (Spørg jeres præstedømmeledere om, man kan trække på familietjenesten i jeres område).

Uanset om ofret har adgang til professionel hjælp eller ej, er det bedste at bede, studere Frelserens liv og forsoning og mødes regelmæssigt med en præstedømmeleder. Han kan hjælpe med at lette byrderne og modtage inspiration for at hjælpe offeret til at forstå sit guddommelige værd og forhold til vor himmelske Fader og Frelseren. Som søster Carole M. Stephens, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, for nylig har sagt: »Heling [kan] være en langvarig proces. Det vil kræve, at I bønsumt søger vejledning og behørig hjælp, deriblandt at rådføre sig

med retteligt ordinerede præstedømmebærere. Sæt passende grænser, idet I lærer at kommunikere åbent, og søg eventuelt professionel rådgivning. Det er vigtigt at bevare sit åndelige helbred i den proces!«³

For Hannah var livet efterhånden blevet så ubehageligt, at hun søgte hjælp. Hun vidste igennem sit vidnesbyrd, at hun kunne føle fred og glæde i livet, men hun følte det grundlæggende ikke. Gennem bøn og ved at tale med sin biskop blev hun rådet til at få terapi, hvor hun fik nogle værktøjer, som hun havde brug for til at få sandheden frem i lyset og fortælle nogen om den forfærdelige byrde, hun havde båret rundt på alene. Da hun gjorde det, var hun i stand til at slippe smerten og finde den fred, som Frelseren har lovet (se Joh 14:27). Tillige med denne fred og trøst kom ønsket om og evnen til at tilgive.

Behovet for at tilgive

Tanken om at tilgive er ofte svær at høre for misbrugsofre, og den misforstås ofte. Hvis de tænker på, at tilgivelse er at lade udøveren af misbruget slippe eller sige,

at det de gjorde ikke betyder noget mere, føler offeret sig ikke taget alvorligt. Selvom vi tilråder, at man tilgiver (se L&P 64:10), er det i situationer med svære skader sådan, at offeret typisk må være begyndt at hele, før det kan tilgive udøveren helt.

Dem, der lider smerte som følge af misbrug, kan måske finde trøst i dette råd fra Mormons Bog: »Jeg, Jakob, ønsker at tale til jer, som er rene i hjertet. Se hen til Gud med fasthed i sindet, og bed til ham med stor tro, så vil han trøste jer i jeres trængsler, så vil han tale jeres sag og sende retfærdighed ned over dem, der søger jeres udryddelse« (Jakob 3:1). Behovet for retfærdighed og retten til kompensation kan overlades til Herren, så han kan erstatte vores smerte med fred.

Hannah opdagede med tiden, at hun kunne overlade behovet for retfærdighed til Frelseren, og hun fandt til gengæld en følelse af fred i sit liv, som hun aldrig tidligere havde oplevet. Tidligere havde hun frygtet familiebegivenheder, hvor misbrugeren ville være til stede. Nu frygtede hun takket være sin villighed til at stå ved sine svære følelsesmæssige sår på sin vej mod helbredelse ikke længere hans tilstedeværelse, og hun kan tilmed føle medlidenhed for ham i hans høje alder.

Fri for unødige byrder

Ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at »fuldstændig helbredelse vil komme

gennem jeres tro på Jesus Kristus og hans magt og evne til, gennem forsoningen, at helbrede de uretfærdige og ufortjente ar ...

Han elsker jer. Han gav sit liv, så I kan blive fri for unødige byrder. Han vil hjælpe jer med at blive det. Jeg ved, at han har kraften til at helbrede jer.«⁴

Modstanderen ønsker at fastholde mennesker i smerte og lidelse, fordi han selv har det så elendigt (se 2 Ne 2:27). Med hjælp fra vor Frelser, Jesus Kristus, kan smerte virkelig erstattes med en fred, som kun Frelseren er i stand til at give, og vi kan leve med glæde. »Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25). Når man lever med glæde, bliver tider med prøvelser mere udholdelige, og det gør os i stand til at lære og vokse og blive mere som vor Fader i himlen.

De velsignelser, jeg har fået i mit liv ved at sidde med dem, der er blevet skadet af misbrug, og se det helbredelsens mirakel, der vitterligt kun kommer gennem Frelseren, gør mig ydmyg. Hvis I lider, vil I så ikke bede om, hvor I kan søge hjælp? I behøver ikke at bære den tunge byrde alene. Jeg ved, at han helbreder, for jeg har set det utallige gange. ■

NOTER

1. Se Gordon B. Hinckley, »Red børnene«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 57; fremhævelse tilføjet.
2. David A. Bednar, »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 42.
3. Se Carole M. Stephens, »Helbredelsens Mester«, *Liahona*, nov. 2016, s. 11.
4. Se Richard G. Scott, »At være fri for tunge byrder«, *Liahona*, nov. 2002, s. 88.

RÅD TIL LEDERE, FAMILIE OG VENNER

Når et offer stoler nok på jer til at fortælle om deres lidelser og overgreb, bør samtaler med dem begynde med udtryk for kærlighed og empati for dem. Alt for ofte har ofre fortalt mig, at når de er gået til deres biskop for at få hjælp, har det første fokus ligget på at tilgive »overgrebsmanden«. Dette kan føre til, at ofret føler, at alt handler om dem, der har forgrebet sig på dem. Når det sker, vender personer sjældent tilbage til deres biskop efter hjælp og går dermed glip af den åndelige heling, der er mulig at få gennem kirkelig omsorg og støtte.

Tilgivelse er en vigtig del af helbredelsesprocessen, og det er et bud – men stol venligst på, at det først at lade personer erkende deres smerte, føle som de gør og tale om dem med et menneske, de har tillid til, med tiden vil føre til den heling, der gør dem i stand til at tilgive misbrugeren.

Kirkeledere kan henvise til **ministering.lds.org** og finde »Abuse: Help for the Victim« for mere information.

Det gamle familiealbum:

Kraften i slægtens beretninger

Mine forfædre lever igennem mig, og deres arv påvirker mit liv i en fortsat god retning.

Amneris Puscasu

En sommermorgen inden anden verdenskrig vågnede min oldefar som altid – inden dag gry. Han gik uden for sit hus og op på en bakke, hvor han så ud over en grøn dal og sin landsby i Rumænien. Han satte sig i det dugvåde græs, der sad han fordybet i sine tanker – de samme tanker, som havde ligget ham på sinde nogen tid. Han var en lærd mand med et stort hjerte og et nysgerrigt sind, og han var elsket og respekteret af alle i landsbyen.

Hans landsby lå ved den gamle flod Olt og var ganske enkelt billedet af en rumænsk landsby, hvor historien kombineret med et eventyrlandskab, en skat af farvestrålende traditioner og et naturligt ansvar for at passe på de genstande og de traditioner, man arver fra sine forfædre, og videregive dem til den næste generation.

Da solen var stået op, gik han ind i huset og fortalte sin kone, at han var nysgerrig efter at se, hvordan hans begravelse ville være, og han ønskede sig en generalprøve på sin begravelse. Han fastsatte datoen, købte kisten, hyrede en præst, professionelle grædekoner og anskaffede sig alle andre behørigt ting i henhold til den græsk-ortodokse tradition. Så oprandt dagen for generalprøven på hans begravelse. Der blev sat borde op midt i landsbyen til mindefesten, familien var klædt i sort, præsten kom, min oldefar lå i kisten, hvor han rettede på puden, så han bedre kunne se ud over skuet, og begravelsesoptøget begyndte. Da ceremonien var overstået, blev hele landsbyen inviteret til festen, hvor min oldefar fik opfyldt sin drøm om at danse til sin egen begravelse. Han levede 20 år endnu, og han tjekkede ofte, at han stadig kunne være i kisten.

Ikke bare navne og datoer

Jeg har aldrig mødt min oldefar, men hans historie har altid været min yndlingshistorie. Den blev fortalt af mine bedsteforældre. Hver dag fortalte de mine søskende og jeg historier om vores forfædre; hvor de kom fra, hvordan de var, hvad der betød noget for dem, og hvad de drømte om og håbede på. Når vi havde spist om søndagen, fandt mine bedsteforældre familiealbummet frem. For hver side de vendte, gjorde de historierne levende, fortiden og nutiden, og hjerterne blev sammenflettet i kærlighed, der har modstået tidens tand. Det var ikke bare gamle fotografier med pågrifede navne og datoer på bagsiden. Bag hvert ansigt var en far eller mor, en søn eller datter, en bror eller søster. For os var de virkelige mennesker med håb og drømme, modgang og prøvelser, succes og fiasko. Selv om de ikke længere var fysisk til stede, lever deres beretninger stadig, deres arv lyser stadig, og deres ansigter smiler stadig fra et gammelt familiealbum, der i dag knytter seks generationer sammen i kærlighed.

Styrke i svære tider

Da jeg var blevet 19 år, var mine forældre og det meste af min nære familie døde, og mange af de ejendele, jeg havde arvet, var gået tabt eller var blevet stjålet. Og alligevel er der en ting, som hverken tid, naturkatastrofer eller døden

selv kan ødelægge – den bro, der spænder fra fortiden over nutiden og ind i fremtiden, som hver enkelt i min familie har bygget. På grund af deres flid har den tråd, der binder vores hjerter sammen, vist sig stærkere end nogen prøvelse og har givet mig styrke til at komme igennem svære situationer.

Da mine forældre og bedsteforældre døde, blev jeg ramt af så dyb en sorg, at jeg tvivlede på, om jeg havde styrke til at leve videre. Men jeg følte deres indflydelse fra den anden side af sløret, og det hjalp mig til at få et urokkeligt vidnesbyrd om livet efter døden og senere om tempelordinancer. Jeg kan ikke huske, hvordan min mor så ud, og har aldrig mødt mine oldeforældre, men hver gang, jeg finder det gamle familiealbum frem, kan jeg genkende mig selv i deres øjne. Jeg er den, jeg er på grund af alle dem, der gik forud for mig, og deres erfaringer og visdom har været med til at forme min karakter og har vejledt mig i mit liv.

Jeg tænker ofte på min familie på den anden side af sløret og det, de ofrede for, at jeg kunne få et bedre liv. Jeg tænker på de tempelordinancer, der gør os i stand till at være sammen som familie igen en skønne dag. Og jeg tænker på Kristi sonoffer, som gjorde alt dette muligt. Han betalte prisen for, at vi kan leve. Det elsker vi ham for og tilbeder ham i taknemlighed i dag og for evigt. ■

Forfatteren bor i New York i USA.

Ældste
Larry R. Lawrence
De Halvfjerd

Krigen raser videre

*Den krig, der begyndte i himlen, fortsætter i dag.
Rent faktisk blusser kampen op i takt med, at de
hellige forbereder sig på Frelserens andet komme.*

Alle, der følger de internationale nyheder, vil istemme, at vi lever i en tid med »krige og rygter om krige« (L&P 45:26). Heldigvis er alle på jorden krigsveteraner. Vi har bekæmpet en ond hær i en igangværende krig, der tog sin begyndelse i den førjordske sfære, inden vi blev født.

Fordi vi ikke havde fået et fysisk legeme, kæmpede vi uden sværd, gevær eller bomber i krigen i himlen. Men kampen var lige så heftig som nogen moderne krig, og tabstallet løb op i milliarder.

Den førjordske krig blev udkæmpet med ord, ideer, debat og overtalelse (se Åb 12:7-9, 11). Satans strategi var at indgyde folk frygt. Han vidste, at frygten er den bedste måde at ødelægge tro på. Han kan have brugt argumenter som disse: »Det er for hårdt.« »Det er umuligt at komme rene tilbage.« »Der er for stor risiko.« »Hvordan kan I vide, at I kan stole på Jesus Kristus?« Han var misundelig på Frelseren.

Heldigvis overtrumfede Guds plan Satans løgne. Guds plan omfattede handlefrihed for menneskene og et stort offer. Jahve, som vi kender som Jesus Kristus, tilbød at være det offer – og lide for alle vores synder. Han var villig til at nedlægge sit liv for sine brødre og søstre, så de, der omvendte sig, kunne vende rene tilbage og i sidste ende blive som deres himmelske Fader. (Se Moses 4:1-4; Abr 3:27).

En anden fordel, der hjalp Jahve med at vinde Guds børns hjerte, var de stærke vidnesbyrd fra hans støtter, der blev anført af

*Under krigen i himmelen elskede
og støttede vi vor himmelske Fader.
Vi ønskede at blive som ham.*

ærkeenglen Mikael (se Åb 12:7, 11; L&P 107:54). I forudtilværelsen blev Adam kaldt Mikael, og Satan hed Lucifer, hvilket betyder »Lysbringeren«. ¹ Det kan lyde som et mærkeligt navn for mørkets prins (se Moses 7:26), men skrifterne lærer os, at Satan var »en af Guds engle, som havde myndighed i Guds nærhed«, inden han faldt (se L&P 76:25–28).

Hvordan kunne en ånd med så stor kundskab og erfaring falde så dybt? Det skyldtes hans stolthed. Lucifer gjorde oprør mod vor Fader i himlen, fordi han selv ønskede Guds rige.

I sin klassiske tale »Vogt jer for stolthed« talte præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) om, at Lucifer »ønskede at blive hædret frem for alle andre«, og at det var »hans hovne ønske at detronisere Gud«. ² I har også hørt, at Satan ønskede at forpurre menneskets handlefrihed, men det var ikke den eneste årsag til, at han røg ud af kridthuset. Han blev kastet ud af himlen for at gøre oprør mod Faderen og Sønnen (se L&P 76:25; Moses 4:3).

Hvorfor kæmpede vi mod djævelen? Vi kæmpede af loyalitet. Vi elskede og støttede vor Fader i himlen. Vi ønskede at blive som ham. Lucifer havde en anden agenda. Han ville erstatte Faderen (se Es 14:12-14; 2 Ne 24:12-14). Forestil jer, hvor sårende Satans forræderi må have været for vor himmelske Forældre. I skrifterne læser vi, at »himlene græd over ham« (L&P 76:26).

Efter heftig kamp vandt Mikael og hans hære. To tredjedele af de himmelske hærskarer fulgte Faderen (se L&P 29:36). Satan og hans følgesvende blev nedstyrtet fra himlen, men de blev ikke straks sendt til det yderste mørke.

I første omgang blev de styrtet til denne jord (se Åb 12:7-9), hvor Jesus Kristus skulle fødes og hvor hans sonoffer skulle tilvejebringes.

Hvorfor blev Satan og hans følge styrtet til jorden? De kom for at udgøre en modsætning for dem, der skulle stå deres prøve her (se 2 Ne 2:11). Vil de senere blive forstødt til det yderste mørke? Ja. Efter tusindårsriget vil Satan og hans hære blive kastet ud i det yderste mørke.

Satan ved, at hans dage er tælt. Når Frelseren kommer igen, vil Satan og hans engle blive bundet i 1.000 år (se Åb 20:1-3; 1 Ne 22:26; L&P 101:28). Eftersom som den tid

nærmer sig, vil den ondes styrker kæmpe mere indædt for at fange så mange sjæle, som de kan.

Johannes Åbenbarer så krigen i himlen som en del af et stort syn. Han blev vist, hvordan Satan blev styrtet til jorden for at friste menneskeheden. Johannes reagerede således: »Men ve over jorden og havet, for Djævelen er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at hans tid er kort« (Åb 12:12).

Så hvordan bruger Satan så sine dage, nu da han ved, at han ingen tid har at spille? Apostlen Peter skrev, at »Djævelen går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge« (1 Pet 5:8).

Hvad motiverer Satan? Han vil aldrig få et legeme, han vil aldrig få en hustru eller en familie, og han vil aldrig opnå en fylde af glæde, så han vil gerne gøre alle mænd og kvinder »elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27).

Djæveln sigter efter alle mennesker, men især dem, der har højest potentiale for evig lykke. Han er helt klart jaloux på enhver, der er på vej mod ophøjelse. Skrifterne siger, at Satan »fører ... krig mod Guds hellige og omringer dem på alle sider« (L&P 76:29).

Den krig, der begyndte i himlen fortsætter i dag. Rent faktisk blusser kampen op i takt med, at de hellige forbereder sig på Frelserens andet komme.

Præsident Brigham Young (1801-1877) profeterede, »at Kirken ville udvikle sig, gå fremad, vokse og udvide sig, og i takt med udbredelsen af evangeliet blandt alle jordens nationer ville Satans magt også øges.«³

Jeg tror, at vi alle kan enes om, at denne profeti er under opfyldelse, når vi ser, hvordan det onde infiltrerer samfund rundt om i verden. Præsident Young belærte om, at vi er nødt til at studere fjendens taktik for at kunne overvinde ham. Jeg vil fortælle om fire af Satans synlige strategier og komme med forslag til, hvordan man står imod dem.

Satans strategier

1. Fristelse. Djævelen er uforskammet, når det kommer til at sætte onde ideer i vores hoveder. Mormons Bog lærer os, at Satan hvisker urene og uvenlige ting og sår

tvivl i menneskers sind. Han plager os om at handle på vanedannende lyster og fremme selviskhed og grådighed. Han ønsker ikke, at vi indser, hvor de ideer kommer fra, så han hvisker: »Jeg er ingen djævel, for der findes ingen« (2 Ne 28:22).

Hvordan kan vi modstå denne direkte fristelse? En af de mest effektive måder er ganske enkelt at sende Satan væk. Det er det, Jesus ville gøre.

I Det Nye Testamente finder vi nyttige instruktioner i beretningen om, da Frelseren blev fristet på bjerget. Efter hver fristelse, som Djævelen præsenterede ham for, brugte Jesus en tottrinstektik. Først befalede han Satan at vige bort, og derpå citerede han et skriftsted.

Lad mig komme med et eksempel: »Da svarede Jesus ham: »Vig bort, Satan! For der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene« (Matt 4:10). Næste vers lyder: »Da forlod Djævelen ham, og se, der kom engle og sørgede for ham« (Matt 4:11). Frelserens forsvar var meget effektivt.

I biografien om præsident Heber J. Grant (1856-1945) får man indblik i, hvordan præsident Grant som ung mand modstod djævelen. Da præsident Grant indså, at Satan hvi-skede ham i øret og prøvede at så tvivl i hans hjerte, udtalte han ganske enkelt højt: »Hr. Djævel, hold mund.«⁴

I har ret til at bede Satan om at forfølge sig, når I konfronteres med fristelse. I skrifterne står der: »I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer« (Jak 4:7).

Den anden del af Frelserens forsvar var at citere skriften. Der er en stor kraft i at kunne huske skriften udenad, som Jesus gjorde. Skriftsteder kan blive som en arsenal af åndelig ammunition.

Når I bliver fristet, kan I citere bud som »Husk sabbatsdagen og hold den hellig«, »Elsk jeres fjender« eller »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker« (2 Mos 20:8; Luk 6:27; L&P 121:45). Kraften i skriften afskrækker ikke blot Djævelen, men den bringer også Ånden ind i jeres hjerte, den forviser jer og styrker jer mod fristelse.

2. Løgne og bedrag. Skrifterne afslører, at Satan er »løg-nens fader« (2 Ne 9:9). Tro ham ikke, når han hvisker jer i

øret, at »I aldrig kan gøre noget rigtigt«, at »I er for syndige til at kunne blive tilgivet«, at »I aldrig vil ændre jer«, at »ingen bryder sig om jer« eller at »I ingen talenter har.«

En anden af hans hyppigt brugte løgne er denne: »Du er i hvert fald nødt til at prøve det en gang – bare for erfaringens skyld. En gang skader ikke.« Den lille beskidte hemmelighed, som han ikke siger noget om, er, at synd er vanedannende.

En anden virksom løgn, som Satan vil prøve af på jer, er: »Alle andre gør det. Det er okay.« Det er ikke okay. Så fortæl djævelen, at I ikke har lyst til at havne i det telestiale rige – også selv om alle andre skal derhen.

Selvom Satan vil lyve for jer, kan I regne med, at Ånden vil fortælle jer sandheden. Det er derfor, Helligåndsgaven er så vigtig.

Djævelen er blevet kaldet »den store bedrager«.⁵ Han forsøger at forfalske ethvert sandt princip, som Herren præsenterer.

Husk, at forfalskninger ikke er det samme som modsætninger. Det modsatte af hvid er sort, men en forfalskning af hvid kan være offwhite eller grå. Forfalskninger kan minde om den ægte ting for at narre intetanende mennesker. De er en fordrejet udgave af noget godt, og ligesom falske penge er de værdiløse. Lad mig illustrere det.

En af Satans forfalskninger for tro er overtro. Hans forfalskning af kærlighed er begær. Han forfalsker præstedømmet ved at introducere præsteliste, og han imiterer Guds mirakler ved hjælp af troldkarle.

I kan regne med, at Ånden vil fortælle jer sandheden. Det er derfor, Helligåndsgaven er så vigtig.

Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, men ægteskab mellem to af samme køn er kun en forfalskning. Det skaffer hverken afkom eller ophøjelse. Selvom hans efterligninger kan narre mange mennesker, er de ikke den ægte vare. De kan ikke føre til varig lykke.

Gud advarede os mod forfalskninger i Lære og Pagter. Han sagde: »Og det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, og er mørke« (L&P 50:23).

3. Strid. Satan er faderen til strid. Frelseren siger: »Han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden« (3 Ne 11:29).

Djævelen har århundreders erfaring med, at hvor striden hersker, forsvinder Herrens Ånd. Lige siden han overtalte Kain til at slå Abel ihjel, har Satan påvirket søskende til

at strides. Han puster også til problemer i ægteskaber, blandt menighedsmedlemmerne og missionærkammerater. Han elsker at se gode mennesker skændes. Han forsøger at opildne til familieskænderier lige inden kirke om søndagen, lige inden familieaften om mandagen og når som helst et par planlægger at deltage i en tempelsession. Hans timing er forudsigelig.

Når der er splittelse i jeres hjem eller på arbejdspladsen, så hold straks inde med det, I har gang i, og forsøg at stifte fred. Det er uden betydning, hvem der begyndte.

Strid og splid begynder ofte med, at man finder fejl. Joseph Smith belærte om, at »djævelen smigrer os med, at vi er meget retfærdige, når vi lever højt på andres fejl.«⁶ Når I tænker over det, er selvretfærdighed blot en forfalskning af ægte retfærdighed.

Satan elsker at sprede splid i Kirken. Det er hans speciale at påpege fejl hos Kirkens ledere. Joseph Smith advarede de hellige om, at det indledende skridt til frafald var at miste tilliden til Kirkens ledere.⁷

Næsten alt anti-mormonsk litteratur tager afsæt i løgne om Joseph Smiths karakter. Fjenden arbejder hårdt på at miskreditere Joseph, fordi budskabet om genoprettelsen hviler på profetens beretning om, hvad der skete i lunden. Djævelen arbejder i dag hårdere end nogensinde før på at få medlemmerne i tvivl om deres vidnesbyrd om genoprettelsen.

I vores uddelings første dage var der mange præstedømmebærere, der til deres fortrydelse ikke forblev loyale mod profeten. En af dem var Lyman E. Johnson, som blev udelukket på grund af uretfærdig adfærd. Han begræd senere at have forladt Kirken: »Jeg ville hugge min højre hånd af, hvis jeg kunne tro det igen. Dengang var jeg glad og fuld af glæde. Mine drømme var behagelige. Når jeg vågnede om morgenen, var jeg munter. Jeg var glad om dagen og om natten, fuld af fred, glæde og taknemlighed. Men nu hersker mørke, smerte, sorg og elendighed i ekstrem grad. Jeg har aldrig haft et lykkeligt øjeblik siden.«⁸

Tænk over de ord. De tjener til advarsel for alle medlemmer af Kirken.

Jeg er omvendt til Kirken. Jeg blev døbt, da jeg var en 23-årig ung voksen, der læste medicin i Arizona i USA, og jeg ved af egen erfaring, hvordan Satan arbejder på undersøgere ved at forvirre dem og tage modet fra dem, når de søger sandheden.

Igennem hele min ungdom havde jeg set mine sidste dages hellige venners eksempel. Jeg var imponeret over den måde, de levede på. Jeg besluttede mig for at lære mere om Kirken, men jeg ville ikke fortælle nogen, at jeg studerede mormonismen. For at undgå pres fra mine venner besluttede jeg at udføre min undersøgelse helt for mig selv.

Dette var mange år, før der var noget internet, så jeg gik hen på folkebiblioteket. Jeg fandt et eksemplar af *Mormons Bog* og en bog med titlen *Et stort og forunderligt værk* af ældste LeGrand Richards (1886-1983) fra De Tolv Apostles Kvorum. Jeg begyndte at læse disse bøger med stor læselyst, og jeg syntes, de var inspirerende.

Selvom min ånd længtes efter at lære mere, begyndte Satan at hviske mig i øret. Han sagde, at jeg også måtte læse noget, der var kritisk over for Kirken, for at være helt objektiv. Jeg gik tilbage på biblioteket og begyndte at kigge mig omkring. Og selvfølgelig fandt jeg en bog, der rakkede profeten Joseph ned.

Jeg blev forvirret af at læse denne anti-mormonske bog. Jeg mistede den dejlige ånd og indflydelse, der havde ledsaget min undersøgelse. Jeg blev frustreret og var på nippet til at droppe min søgen efter sandheden. Jeg bad om et svar, mens jeg læste anti-mormonsk litteratur!

Til min overraskelse blev jeg ringet op af en ven fra high school, som gik på Brigham Young University. Hun inviterede mig til at komme og besøge hende i Utah, og hun

lovede, at jeg ville nyde den smukke køretur. Hun anede ikke, at jeg i al hemmelighed studerede hendes kirke.

Jeg tog imod hendes invitation. Min ven foreslog, at vi tog til Salt Lake City for at se tempelpladsen. Hun blev overrasket over min positive respons. Hun havde ingen anelse om, at jeg var meget interesseret i at lære sandheden om Joseph Smith og genoprettelsen.

Søstermissionærerne på tempelpladsen var meget hjælpsomme. Uden at vide det besvarede de mange af mine spørgsmål. Deres vidnesbyrd påvirkede mig til at »betvivle [min] tvivl,⁹ og min tro begyndte at vokse. Den kraft, der ligger i et inderligt vidnesbyrd, kan ikke overvurderes.

Djæveln sigter efter alle, men især efter dem, der har højest potentiale for evig lykke.

Min ven bar også sit vidnesbyrd for mig og opfordrede mig til at bede og spørge Gud, om Kirken var sand. På den lange køretur tilbage til Arizona begyndte jeg at bede i tro – for første gang »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt« (Moro 10:4). På et tidspunkt på den tur var det som om hele min bil blev fyldt med lys. Jeg erfarede på nærmeste hold, hvordan lys kan fordrive mørke.

Efter jeg havde besluttet mig for at blive døbt, satte Satan et sidste angreb ind. Han arbejdede på min familie, som gjorde alt, der stod i deres magt, for at tale mig fra det, og de nægtede at komme til min dåb.

Jeg blev døbt alligevel, og gradvist blev deres hjerte blødgjort. De begyndte at hjælpe mig med at lave slægtsforskning. Nogle få år senere døbte jeg min lillebror. Den ven, der inviterede mig til at besøge sig i Utah, er nu min hustru.

4. Skuffelse. Det er det redskab, som Satan bruger meget effektivt mod de mest trofaste hellige, når alt andet glipper. Når jeg begynder at føle skuffelse, hjælper det mig at prøve at se, hvem det er, der prøver at trække mig ned. Det gør mig gal nok til at blive glad – bare for at trodse djævelen.

For adskillige år siden holdt præsident Benson en tale, der hed »Fortvivl ikke«. I denne indsigtfulde tale advarede han således: »Satan stræber i stigende grad efter at overvinde de hellige med mismod, skuffelse, fortvivlelse og nedtrykthed.«¹⁰ Præsident Benson formanede Kirkens medlemmer til at være på vagt, og han kom med 12 realistiske forslag til at bekæmpe skuffelse.

Hans forslag omfattede at tjene andre, arbejde hårdt og undgå lediggang, tilegne sig gode vaner, deriblandt at dyrke motion og spise naturlig mad, bede om en præstedømmevelsignelse, lytte til inspirerende musik, tælle sine gaver og sætte mål. Og fremfor alt, bør vi, som skrifterne lærer os, altid bede, så vi kan besejre Satan (se L&P 10:5).¹¹

*Satan skælver, når han ser
den svageste hellige på sine knæ.*¹²

Det er vigtigt at vide, at der er grænser for det ondes magt. Guddommen sætter de grænser, og Satan får ikke

lov til at overskride dem. Vi læser for eksempel i skrifterne, at »der er ikke givet Satan magt til at friste små børn« (L&P 29:47).

En anden væsentlig begrænsning er, at Satan ikke ved, hvad vi tænker, medmindre vi fortæller ham det. Herren har forklaret, »at der ikke er nogen anden end Gud, som kender dine tanker og dit hjertes hensigter« (L&P 6:16).

Måske er det derfor, at Herren har givet os bud som »Du skal ikke murre« (L&P 9:6) og »Du må ikke tale ondt om din næste« (L&P 42:27). Hvis I kan lære at tøjle jeres tunge (se Jak 1:26), får I ikke fortalt djævelen for meget. Når han hører os murre, klage og kritisere, tager han omhyggeligt noter. Jeres negative ord udstiller jeres svagheder for fjenden.

Jeg har gode nyheder til jer. Guds hære er større end Lucifers. I ser jer måske omkring og tænker: »Verden bliver mere og mere ond. Satan står til at vinde krigen.« Lad jer ikke narre. Sandheden er, at vi er fjenden overtallige. Husk, at to tredjedele af Guds børn valgte Faderens plan.

Brødre og søstre, sørg for, at I kæmper på Herrens side. Sørg for, at I bærer Åndens sværd.

Det er min bøn, at I, når jeres liv er forbi, ligesom apostlen Paulus kan sige: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen« (2 Tim 4:7). ■

NOTER

1. Guide til Skrifterne, »Lucifer«, scriptures.lds.org.
2. Se Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod«, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-4.
3. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1954, s. 72.
4. Se Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God*, 1979, s. 35-36.
5. Se for eksempel Dieter F. Uchtdorf, »I betyder noget for ham«, *Liahona*, nov. 2011, s. 20; Gordon B. Hinckley, »De tider vi lever i«, *Liahona*, jan. 2002, s. 86.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 449.
7. Se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 315.
8. Lyman E. Johnson, i Brigham Young, *Deseret News*, 15. aug. 1877, s. 484.
9. Dieter F. Uchtdorf, »Kom, slut jer til os«, *Liahona*, nov. 2013, s. 23.
10. Se Ezra Taft Benson, »Fortvivl ikke«, *Den danske Stjerne*, feb. 1975, s. 42.
11. Se Ezra Taft Benson, »Fortvivl ikke«, s. 42-44.
12. William Cowper, i Robert Andrews, saml., *The Concise Columbia Dictionary of Quotations*, 1987, s. 78.

TROSSKILDRINGER

Skaidrīte er et af de glædste mennesker, jeg nogensinde har mødt. Hendes liv ser perfekt ud på overfladen. Men som barn boede hun sammen med en alkoholiseret mor, der ikke var i stand til at tage sig af hende og hendes søster. Skaidrīte holdt sin søsters hånd, da hun døde af sult. Fra Skaidrīte var otte, boede hun hos forskellige plejefamilier. Hun blev sparket, slået og fik forbud mod at bede. Hun blev behandlet som en slave. I årenes løb overvejede hun at tage sit eget liv.

Nogle år senere trådte Skaidrīte ind i en SDF-kirkebygning i en søgen efter håb.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Skaidrīte Bokuma

Liepāja i Letland

»En søstermissionær kom og hilste og smilede. Jeg troede, hun var en engel. Siden den dag ændrede mit liv sig. Det er nu 17 år siden, og alle tanker om at gøre en ende på mit liv er forduftet. I dag er jeg positiv. Når jeg har byrder, lægger jeg dem på Gud. Jeg har lært at stole på ham i alt. Livet forekommer mig smukt.«

Lær mere om at genkende og hjælpe personer, der måske overvejer selvmord på lds.org/go/41739.

SPIL IKKE DEN SANG

For nogen tid siden boede min familie og jeg i Veracruz i Mexico, hvor mine børn gik i skole. Mens jeg hjalp mine tre børn med at blive klar til skole, lyttede vi hver morgen til radioen – hvor der på den mest populære kanal var et hyggeligt program med en ung mandlig radiovært.

Vi begyndte at høre en meget iørefaldende sang. Da jeg begyndte at høre nærmere efter, hvad den sang, opdagede jeg, at selvom teksten ikke var vulgær, så var den dog vovet og grov.

Så jeg sagde beslutsomt til mine børn: »Vi lytter ikke til den slags sprog.« De havde sikkert ikke lagt mærke til sangteksten, men de havde hørt nok til at kunne nynne sangen.

De så, at jeg skruede ned for lyden og spurgte, hvad jeg lavede.

»Jeg vil bede radioværten om ikke at spille den sang.« Deres forbløffelse ansporede mig til at følge op på sagen.

De kunne ikke tro det, og det kunne jeg egentlig heller ikke, men jeg greb telefonen og ringede til radiostationen. Jeg forventede ikke at få et svar, men til min overraskelse svarede den selvsamme radiovært, vi lige havde hørt i æteren, mit opkald næsten med det samme.

Jeg fortalte ham, at det generede mig at høre den sang, eftersom så mange familier hørte radio på den

Da vi hørte en iørefaldende sang i radioen, kom jeg til at lægge mærke til teksten.

tid af morgenen. Han spurgte mig, hvad jeg ville foreslå, at han skulle erstatte den med, men hans opførsel var så høflig, at jeg blot bad om, at han ikke spillede den sang, mens børnene var hjemme.

Jeg fandt aldrig ud af, om mit opkald kom ud i æteren, men jeg er taknemlig for, at radioværten lyttede. Og i løbet af de følgende dage kunne jeg konstatere at min forespørgsel var blevet efterkommet.

Den oplevelse bekræftede mig i, at vi bør være modige, når vi har mulighed for at træffe beslutninger og gøre det nødvendige for at beskytte vores børn mod dårlig indflydelse. Når vi gør det, kan Helligånden fortsat være vores faste ledsager. ■

Maria Hernandez er fra Texas i USA

DEN FORSVUNDNE PUNG

Jeg flyttede for nyligt ind et nyt sted og bad nogle medlemmer af Kirken om at hjælpe mig med et projekt i huset. Midt i projektet tog jeg af sted for at købe nogle materialer, som vi behøvede for at blive færdige. Da vi var færdige med projektet, opdagede jeg, at jeg ikke havde min pung. Jeg gik i panik, for alle mine personlige papirer lå i den pung tillige med penge, jeg lige havde fået af en klient samme morgen. Jeg gik tilbage til forretningen, hvor jeg havde været, men uden held. Jeg gik hjem og kiggede for at se, om jeg havde tabt den et sted, men jeg kunne stadig ikke finde den. Jeg begyndte at tænke, at jeg nok var nødt til at få nye kopier af alle mine papirer. Så spurgte en ven, inden vedkommende skulle gå: »Har du bedt endnu?»

Jeg tænkte straks: »Selvfølgelig har jeg bedt!«

Men i virkeligheden havde jeg ikke bedt oprigtigt. I stedet ønskede jeg at få min vilje hos vor himmelske Fader og gøre det til hans pligt at hjælpe mig med at finde min pung. Men så kom jeg i tanke om et skriftsted i Esajas 55:8: »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren.«

Om søndagen gik jeg i kirke, hvor et medlem, der havde været hos mig

Jeg bad vor himmelske Fader om at besvare vores bøn for at styrke min hustrus og mine børns tro.

dagen inden, fortalte, at han havde bedt inderligt til vor himmelske Fader om, at jeg måtte finde min pung. Han sagde, at han havde følt, at jeg ville finde den. Da jeg senere satte mig ned for at studere, begyndte jeg med at læse *Receiving Answers to Our Prayers* (Modtag svar på vores bønner) af ældste Gene R. Cook, som er emeritusmedlem af De Halvfjerds. På første side var der en historie, der mindede om min: Ældste Cook havde mistet sin tegnebog, så familien stimlede sammen og bad Herren om, at de måtte finde den.

Efter jeg havde læst om det, ville jeg afprøve, hvad jeg havde lært, og kaldte min hustru og mine børn sammen. Vi lavede en rundkreds, og hver

person bad og tryglede Herren om at hjælpe os med at finde pungen, hvis det var hans vilje.

Jeg havde tidligere oplevet bønnens kraft, men da jeg bagefter bad for mig selv, bad jeg vor himmelske Fader om at besvare vores bøn for at styrke min hustrus og mine børns tro.

Næste dag var der en mand, der ringede. Han sagde, at han havde fundet min pung med pengene i. Jeg græd som et barn, fordi min bøn var blevet hørt og min families tro styrket.

Jeg ved, at vor himmelske Fader svarer hver eneste af os, selvom han har så mange børn at tage sig af. Det sker i hans tid og på hans måde. ■ Luiz Marcelino er fra Goiás i Brasilien

REDDET I FORHALLEN

Min mand er ofte nødt til at arbejde om søndagen, hvilket gør, at jeg er alene om at få vores fire sønner i kirke. En søndag var mine to små drenge på kant med hinanden under nadvermødet. Hvis jeg fik den ene interesseret i en bog, ville den anden have den. Jeg prøvede med snacks, legetøj og farvekridt, men intet virkede. Jeg blev så overvældet af mine drenge, der bare ikke kunne sidde stille i en time.

Jeg trak et lille stykke legetøj op af min taske og gav det til min etårige. Straks lød der et skrig fra min treårige, Tyson, som slog sin lillebror for at få fat i legetøjet. Jeg var flov, da jeg slæbte to skrigende, stridende små drenge ud i forhallen.

Jeg begyndte at græde med det samme. Hvorfor skulle det være så svært? Jeg gjorde jo det, vor himmelske Fader ønskede ved, at jeg tog min familie i kirke, ikke? Men jeg kunne ikke klare det mere. Det var udmattende og pinligt at slås med mine drenge alene under nadvermødet hver uge. Jeg havde ikke lyst til at komme tilbage nogensinde.

Jeg sad kun i sådanne tanker omkring 15 sekunder, så kom en søster, som jeg knap kendte ud i forhallen til mig. Hun hed søster Beus. Hun sad for det meste alene, for hendes

Jeg blev så overvældet af mine drenge, der bare ikke kunne sidde stille i en time.

ILLUSTRATION: ALLEN GARNIS

mand tjente i biskoprådet og hendes børn var store. Hun sagde: »Du kommer altid her alene! Jeg kan se, at du virkelig kæmper. Må Tyson sidde hos mig?« Jeg anede ikke, hvad jeg skulle svare! Jeg nikkede bare, da hun tog ham, der nu var rolig og glad, i hånden og gik ind i kirkesalen igen.

Jeg tørrede mine øjne og tog min baby på armen og gik ydmygt ind i kirkesalen igen for at nyde resten af mødet i fred.

Når vi kom ind til nadvermødet de efterfølgende søndage, kiggede Tyson efter sin nye ven. Når vi bad aftenbøn, sagde han: »Himmelske Fader, tak for søster Beus. Jeg elsker hende.«

Sådan har det været i over tre år, og Tyson kigger ofte efter søster Beus i kirkesalen. Sidste år blev hun kaldet til at være Tysons lærer i Primary. Han blev så glad, som man kan blive.

Jeg er så taknemlig for søster Beus og hendes villighed til at elske og tjene andre. Jeg ved, at vi kan være til velsignelse for andre, når vi tjener, som Frelseren gjorde. ■

Kristi Lewis er fra Utah i USA

GJORT!

Under mine interview som biskop havde jeg en søndag eftermiddag fornøjelsen af at sidde og tale med en god ven om de udfordringer, han havde. Da jeg havde lyttet til hans bekymringer i nogle få minutter, følte jeg, at han havde brug for en regelmæssighed i sit studium af skrifterne. Jeg blev også mindet om, at jeg som hans biskop også selv skulle være mere regelmæssig i mit studium af skriften, noget jeg havde kæmpet med. Så jeg foreslog, at vi blev »ansvarlighedsmakkere« for at hjælpe hinanden med at studere mere regelmæssigt.

Når vi hver dag havde læst i skrifterne, skulle vi skrive en sms til hinanden med ordet *Gjort!* Det at vide, at der var en anden, der ventede på at høre, om man var blevet færdig med sit studium den dag, var en stor motivation for os begge. Hvis en af os glemte det, blev sms'en en påmindelse. Hvis den anden ikke sendte en sms, blev det ikke påpeget. Vi lader hinanden tage denne udfordring uden at give den anden skyldfølelse.

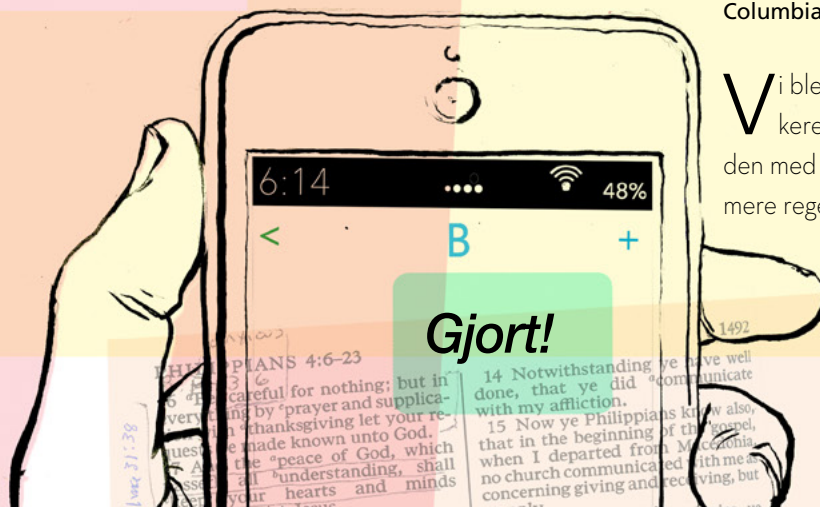

Vi begyndte på denne udfordring for seks måneder siden, og jeg kan ikke mindes en dag, hvor vi har glemt at studere skrifterne. Denne bror gik op og bar sit vidnesbyrd ved faste- og vidnesbyrds mødet for et par måneder siden om den positive virkning, det daglige studium af skriften havde på ham og hans familie.

Jeg er taknemlig for denne bror og hans venskab, såvel som for hans daglige sms'er. Jeg har set, hvordan teknologi kan forbedre vores liv, når den bruges rigtigt. Jeg er også taknemlig for skrifterne og for, hvordan de vidner om Kristus. Jeg ved, at Frelserens sonoffer gør det muligt for os hver især at vende tilbage for at leve sammen med ham en dag. ■

Alex Whibley er fra British Columbia i Canada

Vi blev »ansvarlighedsmakkere« for at hjælpe hinanden med at studere skrifterne mere regelmæssigt.

DIN PERSONLIGE LIAHONA

»Din velsignelse skal ikke foldes pænt sammen og lægges væk. Den skal ikke indrammes eller offentliggøres. I stedet skal den læses. Den skal elskes. Den skal følges. Din patriarkalske velsignelse hjælper dig gennem den mørkeste nat. Den vejleder dig gennem livets farer ... Din patriarkalske velsignelse er din personlige Liahona, som viser din kurs og leder dig på vej.«

Se præsident **Thomas S. Monson**, »Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 55.

Forstå din patriarkalske velsignelse

Allie Arnell og Margaret Willden

Livet er en rejse på fremmed farvand: *Hvor skal jeg gå i skole? Hvad skal jeg studere? Skal jeg tage på mission? Hvem skal jeg gifte mig med?* Hvis du fik et personligt søkort at navigere efter i livets valg, ville du så følge det?

Vor himmelske Fader og Jesus Kristus har givet os sådan et kort – en patriarkalsk velsignelse – for at vejlede os i livet. Selvom vi har fået handlefrihedens gave til at træffe beslutninger efter vores egen frie vilje, kan en patriarkalsk velsignelse kaste lys over de veje, der vil føre til den største glæde.

Men det er ikke nok bare at have kortet. Vi må studere, forstå og bruge kortet formålstjenligt. Når du således kommer til at forstå det sprog, der er anvendt i din patriarkalske velsignelse – din personlige livsvejledning – vil du blive i stand til at skimte, hvem du er i Guds øjne, og hvad du kan blive.

Opdag din slægtslinje

Din patriarkalske velsignelse klarlægger først og fremmest din slægtslinje, eller hvilken specifik stamme af Jakobs tolv stammer (Jakob kom senere til at hedde Israel) du tilhører. Selvom vi ikke alle sammen er bogstavelige efterkommere af Jakob, læser vi i skriften, at Kirkens medlemmer adopteres ind i Israels hus: »For så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes ved dit navn og skal blive regnet for dine efterkommere og skal rejse sig og prise dig som deres fader« (Abr 2:10).

Shelisa Schroepel fra Utah i USA siger: »Det at vide, at jeg er af Jakobs hus, hjælper mig til at forstå formålet med dette liv, og hvorfor jeg får bestemte kaldelser i Kirken.«

Din patriarkalske velsignelse kan også beskrive enhver velsignelse, der kan knytte sig til din specifikke stamme. Der er for eksempel mange medlemmer af Kirken, der tilhører

Find frem til de dele af din velsignelse, der kan hjælpe dig med at finde retning i livet.

Efraims stamme, en stamme, der har et særligt ansvar for at sprede budskabet om det gengivne evangelium for hele verden (se 5 Mos 33:13-17; L&P 133:26-34).

Find personlige råd

Når det bruges rigtigt, kan et kort afholde en rejsende fra at fare vild. På tilsvarende vis kan din patriarkalske

LÆSETIPS

- Find rådene, advarslerne, talenterne og løfterne i din patriarkalske velsignelse. Bed om at vide, hvordan du kan anvende dem på nuværende tidspunkt i dit liv.
- Læs din velsignelse nøje igennem og læs den ofte gennem hele livet. Den samme sætning kan betyde noget forskelligt for dig på forskellige tidspunkter i livet.
- Husk, at en patriarkalsk velsignelse ikke kommer ind på ethvert aspekt af dit liv. Selvom et vigtigt mål ikke bliver nævnt i din patriarkalske velsignelse, kan det stadig godt være en vigtig ting at stræbe efter.
- Vær lydige mod evangeliet. Velsignelserne i din patriarkalske velsignelse hænger sammen med din retfærdighed.
- Sæt mål om at søge de gaver og talenter, der nævnes i din velsignelse.
- Overvej, hvor du er på vej hen i dit liv, og hvor du eventuelt gerne vil hen. Er dine mål i overensstemmelse med din patriarkalske velsignelse?
- Overvej at lave en kopi af din patriarkalske velsignelse til studiebrug. Her kan du skrive kommentarer, understrege vigtige ord og lave skriftsteds-henvisninger, der har relevans for din velsignelse.

velsignelse indeholde råd og vejledning til, hvilken retning du bør følge på denne jorderejse. Din patriarkalske velsignelse siger ikke bare, hvad du skal gøre, men den kan give personlig indsigt i, hvilke stier – der hvis de følges i tro – kan hjælpe dig til at vide, hvornår du lever i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje. Når du studerer din patriarkalske velsignelse og stræber efter at leve på en måde, der tiltrækker Herrens Ånd, kan du finde trykthed, glæde og retning.

Gabriel Paredes fra Lima i Peru siger: »Nogle af de råd, jeg har fået i min patriarkalske velsignelse, har jeg først været i stand til at føre ud i livet med min familie, efter jeg blev beseglet til min hustru.

Det er ikke længe siden, at vi gik rundt og tænkte over, hvad vi kunne gøre for at styrke og opbygge vores nye familie. Vores spørgsmål blev besvaret gennem min patriarkalske velsignelse. Deri bliver jeg rådet til at prioritere respekt, tolerance og kærlighed i min familie, for det er vigtigt og grundlæggende i Jesu Kristi evangelium.

Når vi har haft fokus på det, har min hustru og jeg været i stand til at løse nogle problemer. Vi har stadig lejlighedsvis udfordringer som familie, men vi er lykkelige. Jeg følte, at Herren mindede mig om, hvordan jeg kunne få den familie, som han havde lovet mig. Jeg ved, at Herren taler gennem patriarkalske velsignelser, og at rådene i den er til for at blive brugt.«

Giv agt på formaningerne

Et kort markerer ikke nødvendigvis alle de farer, der er langs vejen, men heldigvis rummer en patriarkalsk velsignelse advarsler for at beskytte os henad vejen. Nogle af disse formaninger kan beskytte os fra Satans indflydelse, andre kan oplyse os om, hvordan vi overvinder det naturlige menneske i os.

For Caitlin Carr fra Utah stod nogle af formaningerne i hendes patriarkalske velsignelse ikke umiddelbart helt klart, men et senere studium gav hende ny indsigt.

»Da jeg modtog min patriarkalske velsignelse, blev jeg advaret om mennesker, der ville prøve og vriste mig fra sandheden med smigrende snak. Jeg tænkte ikke meget over det; jeg havde en stærk tro på de læresætninger, jeg var blevet undervist om.

Men det følgende år blev jeg konfronteret med nogle ideer og filosofier, som på overfladen syntes at have rod i retfærdighed og kærlighed, men det havde de ikke. Disse budskaber syntes at komme alle vegne fra, medierne, skolen og selv nære venner. Selvom jeg vidste, at disse filosofier stod i modsætning til Guds plan, opdagede jeg, at jeg gerne ville støtte både disse nye verdslige ideer og Kirken. Jeg indså snart, at ingen kan tjene to herrer (Matt 6:24), og at jeg ikke kunne sætte min lid til menneskers visdom. Vor himmelske Fader tog min tvivl fra mig gennem skrifterne og indgød fred i mit sind og hjerte. Derfor er mit vidnesbyrd blevet styrket, og jeg er blevet mere standhaftig til at forsvare det, jeg ved er sandt.«

Udvikling af gaver og talenter

Din patriarkalske velsignelse kan også nævne åndelige gaver og talenter, som Herren har givet dig for at opbygge hans rige. Hvis der nævnes et talent, som lyder ubekendt for dig, kan det være, fordi du endnu ikke har haft mulighed for at opdage eller udvikle dette talent. Med flittig søgen og Herrens hjælp kan du udvikle dig til at legemliggøre dette talent og mange flere.

Udvikling af dine talenter hjælper dig til at se, hvilke unikke ting du kan bidrage med i Herrens værk. Johanna Blackwell fra Californien i USA tænker på gaverne og talenterne i sin patriarkalske velsignelse, når hun føler sig fristet til at sammenligne sig med andre: »Når jeg ser på ordene i min patriarkalske velsignelse, bliver jeg mindet om, at jeg er blevet velsignet med de gaver, som jeg personligt har brug for for at komme igennem prøvelser og deltage i at fremme Herrens værk.

Min velsignelse fortæller om min evne til at elske, tilgive og have mod til at omgås dem omkring mig. Når jeg har brugt disse gaver, har Herren velsignet mig med et større ønske om at omgås og knytte mig til nye mennesker og kulturer. Som følge deraf er mit vidnesbyrd om, at vi alle er børn af en kærlig himmelsk Fader, vokset, og jeg har været i stand til at tjene andre, mens vi hver især stræber efter at blive mere som Kristus.«

Søg de lovede velsignelser

Til sidst åbenbarer vores patriarkalske velsignelse de velsignelser, som vor himmelske Fader lover os, hvis vi forbliver trofaste mod ham. Der er ingen garanti for, hvornår disse løfter bliver indfriet, men vi kan stole på, at så længe vi lydigt efterlever evangeliet, vil de blive opfyldt, enten i dette liv eller det næste.

Sergio Gutierrez fra Nevada i USA stoler på et løfte i sin patriarkalske

velsignelse, når han bekymrer sig over sine karriereplaner: »Sommetider bekymrer jeg mig over den usikkerhed, der præger min fremtid, men der er et løfte i min patriarkalske velsignelse, der altid giver mig ro i sindet. Dette løfte hjælper mig til at vide, at så længe jeg arbejder hårdt og er trofast, vil jeg have de fornødne ressourcer til at kunne sørge for min familie og opbygge Kirken. Jeg ved ikke helt, hvilken karrierevej jeg vil forfølge endnu, men det løfte giver mig tro og selvtillid.«

Hvis du har spekuleret over, hvad vor himmelske Fader forventer af dig, er du ikke alene. Herren vidste, at du ville stå over for valget om mange forskellige veje, du ville kunne følge i livet, så han har givet dig et personligt kort, så du kan leve i overensstemmelse med hans evangelium. Patriarkalske velsignelser tager ikke valgene for os, men de kan føre os til personlig åbenbaring. Gennem vores patriarkalske velsignelse bliver vi vist, hvordan vi passer ind i Herrens plan for at samle Israel ved at lære om vores stamme, vi får personlige råd, advarsler og løfter, og vi bliver belært om de unikke gaver og talenter, som vor himmelske Fader har givet os for at tjene ham. Så længe du prøver at leve i overensstemmelse med alle de forskellige dele af din patriarkalske velsignelse, kan du vide, at dine valg stemmer overens med Herrens vilje for dig. ■

Forfatterne bor henholdsvis i Illinois og New York i USA.

Herren har givet dig et personligt kort, så du kan leve i overensstemmelse med hans evangelium.

Forberedelse til • en ny rejse

Karina Martins Pereira Correia de Lima

I ugerne op til, at jeg skulle giftes og besejles i templet, begyndte jeg at blive lidt nervøs over alt det, jeg måtte gøre inden, jeg stiftede familie. Midt i al glæden følte jeg mig stresset over at få skik på vores nye rutiner, få finanserne i orden, finde opbevaring til vores ejendele og alle mine nye ansvar som hustru. Jeg ville gerne sikre mig, at vi kom rigtigt fra start i vores ægteskab, og i alle aktiviteterne gjorde plads til de vigtige ting som at holde buddene og bruge tid sammen som mand og hustru i vores travle liv.

Som dagen for brylluppet nærmede sig, blev jeg overrasket over en række mareridt, jeg havde, der handlede om alle mulige problemer, der kunne ramme en familie. Eftersom jeg kom fra en kærlig, men plaget familie, hvor store skænderier og hjertesorg konstant truede, påvirkede de væmmelige

drømme mig mere, end de burde have gjort. Så en nat efter adskillige som denne, hvor jeg vågnede op badet i sved, besluttede jeg mig for at følge det råd, som søster Neill F. Marriott, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, gav i sin tale »Giv Gud dit hjerte« (*Liahona*, nov. 2015, s. 30-32). Jeg lukkede mine øjnene og bad: »Kære himmelske Fader, hvordan kan jeg skærme min familie fra disse dårlige ting?«

Svaret kom lige så hurtigt og stærkt, som var der blevet åbnet en dør til mit hoved og lagt en tanke der. Den lille stille stemme sagde: »Du skal bare gøre det, som det formodes, du gør. Vær trofast i hvert trin.« Ånden hviskede nogle specifikke råd, og jeg følte, at hvis jeg gjorde det, så ville alt ordne sig.

Jeg smilede og følte en varme fylde mit bryst. Pludselig var alle mine bekymringer væk, for jeg vidste, det

Ligesom Nefi sejlede ud i det ukendte, var jeg nødt til at udøve tro på Herren omkring det at stifte en familie.

var sandt. Jeg havde følt Helligånden før, men aldrig så stærkt, som jeg gjorde den nat. Jeg følte mig indhyllet i vor himmelske Faders og vor Frelasers kærlighed, og jeg vidste, at min families velfærd og frelse var lige så vigtig for dem som for mig.

Som en ekstra bekræftelse kom jeg i tanke om en historie fra skriften

– det øjeblik, hvor Herren befalede Nefi at bygge et skib: »Og det skete, at Herren talte til mig og sagde: Du skal bygge et skib *på den måde, som jeg skal vise dig*, så jeg kan føre dit folk over disse vande« (1 Ne 17: 8; fremhævelse tilføjet).

Nefi og hans families rejse ud i ørkenen havde taget år, og de led alle slags prøvelser. Han kunne have været bange for at begynde på en rejse over havet og ladet sin frygt overvinde sin tro. Men det gjorde han ikke. Han accepterede og adlød Guds anvisninger. Han havde tro på, at Herren ville opfylde sine løfter. Herren sagde aldrig til Nefi, at de ikke ville komme ud i stormvejr, eller at bølgerne ikke ville slå imod skibet. Men han fortalte Nefi, at dersom han fulgte hans anvisning, ville han kunne føre sin familie sikkert over havet til det forjættede land.

Jeg indså, at jeg havde været på en ørkenvandring i mange år, men nu stod jeg ved havets bred og forberedte mig på en ny rejse – ægteskab. Jeg

var blevet kaldet – og jeg tror, at det er tilfældet for alle sidste dages hellige familier – til at bygge et skib efter Guds anvisninger.

Da min mand og jeg var blevet gift, ramlede problemerne ind over os. Jeg blev syg, og vi kæmpede for at balancere økonomien og tillægge os alle de gode vaner, vi havde besluttet os for.

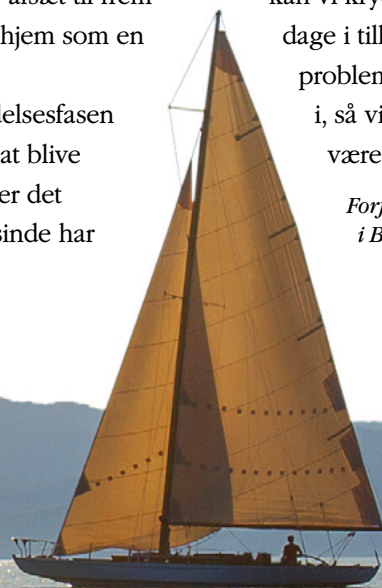
Men det råd, jeg havde modtaget den nat, forblev i mit hjerte. Vi prøvede dagligt at lære og påskønne Guds ord i vores hjerte, følge vores kære ledes råd – deriblandt Kristus – og forbedre vores opførsel. Jeg fik et stærkere vidnesbyrd om bøn og smagte i sandhed Faderens kærlighed til os. Jeg begyndte at tro mere og frygte mindre. Vi indså, at de vanskeligheder, vi havde, blev afsæt til fremgang. I dag føles vores hjem som en lille bid af himlen.

Vi er stadig i begyndelsesfasen af vores rejse, men det at blive gift og stifte en familie er det bedste valg, jeg nogensinde har

truffet. Mit hjerte fyldes med glæde, når jeg tænker på de tempelordinancer, vi har modtaget, og jeg ved, de blev beseglet med Guds myndighed. Jo mere jeg forstår om familiens vægt i vor himmelske Faders plan og helligheden i de pagter, vi indgår, jo mere ønsker jeg at hjælpe andre familier til at modtage de samme ordinancer.

Jeg har lært, at vi ikke behøver at bekymre os om det, der skal ske, »for Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed« (2 Tim 1:7). Vi behøver ganske enkelt blot at være lydige, følge de anvisninger, vi får igennem skrifterne og profeternes ord i vore dage, og i bøn bede om mere personlig vejledning. Dersom vi gør dette, kan vi krydse havet i disse sidste dage i tillid til, at uanset hvilke problemer vi måtte støde ind i, så vil vores nære og kære være i sikkerhed. ■

Forfatteren bor i Paraná i Brasilien.

Hvordan kan jeg studere i **MIT SIND** og

Find ud af, hvad I kan gøre, når I har spørgsmål.

Hvad bør I gøre, når I har et spørgsmål af doktrinær, historisk eller personlig art? Hvordan finder I svar? Herren har givet dette løfte: »Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden« (L&P 8:2). Hvordan kan I bruge jeres sind og hjerte til at vide, at I modtager inspiration? Her er nogle få forslag.

SIND

Studér, bed, lyt

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at når vi træffer livets store beslutninger, »forventer vor himmelske Fader, at vi bruger vores handlefrihed, udtænker situationen i vores sind i henhold til evangeliets principper og forelægger beslutningen for ham i bøn« (»Helligånden«, *Liahona*, maj 2016, s. 105).

Det samme gælder for ethvert spørgsmål. Når I studerer og beder oprigtigt om svar, finder I dem henad vejen. Helligånden vil give jer tilskyndelser – enten som ideer, ord i jeres sind eller andre personlige påmindelser – for at vejlede jer til de svar, I ellers har brug for.

Brug ressourcer

Søg i skrifterne, deriblandt i Guide til Skrifterne og andre studiekilder. I kan også søge i andre SDH-ressourcer som generalkonferencetaler, Gospel Topics på LDS.org, Kirkens tidsskrifter, Joseph Smiths Papers Project og meget mere. (Se side 54, hvor der er en liste over nyttige kirkeressourcer).

Tal om det

Vær ikke bange for at bede om hjælp. Ældste Ronald A. Rasband fra De Tolv Apostles Kvorum er kommet med denne opmuntring: »Jeg vil give jer en udfordring ... I skal tænke på en [som kan hjælpe jer med at finde svar] – en betroet ven, jeres forældre, bedsteforældre, en lærer, et medlem af biskoprådet eller en vejleder – for I har brug for svar på disse spørgsmål« (Face to Face broadcast, 20. jan. 2016). Giv det en chance! Tal med en, I stoler på, om jeres spørgsmål og find svarene sammen.

Bed

Lyt

Tal

ILLUSTRATION: JOSH TALBOT

med **HJERTET?**

Studér

Studér

Bed

Lyt

Tålmodighed

SVAR FRA GUD

»At stille oprigtige spørgsmål er en væsentlig del af at opbygge tro, og vi anvender både vores intellekt og vores følelser. Herren sagde: »Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte« (L&P 8:2). Ikke alle svar kommer øjeblikkeligt, men de fleste tvivlstilfælde kan løses ved oprigtigt studium og ved at søge svar fra Gud.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum: »Tro kommer ikke tilfældigt, men ved valg«, *Liahona*, nov. 2015, s. 66.

HJERTE

Studér, bed, lyt

Det er vigtige trin for at kunne granske med både jeres sind og hjerte. Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Hvis I ønsker at genkende åndelig sandhed, må I bruge de rigtige instrumenter. I kan ikke komme til at forstå åndelige sandheder med instrumenter, der er ude af stand til at måle dem« (»Modtag et vidnesbyrd om lys og sandhed«, *Liahona*, nov. 2014, s. 22). Helligånden er det instrument, vi lærer åndelige ting igennem. Så når I beder og lytter til Ånden, vil I med tiden være i stand til at finde svar.

Vær tålmodig

Præsident Uchtdorf har også forklaret: »Jo mere vi vender vores hjerte og vores sind mod Gud, jo mere himmelsk lys falder der på vores sjæl ... Lidt efter lidt bliver det, der før syntes tåget, mørkt og fjernt mere klart, lyst og velkendt for os« (»Modtag et vidnesbyrd om lys og sandhed«, s. 22). Søgen efter svar kan være en lang proces. Men hvis I er villige til at lytte efter svar, selvom det tager tid, så vil I finde dem.

Øv jer i at genkende tilskyndelser

Jo mere I genkender tilskyndelser og er villige til at handle på dem, når Ånden hvisker til jeres hjerte, jo lettere bliver det at vide, når I modtager yderligere tilskyndelser i fremtiden. I kan føle, »hvis det er rigtigt«, eller opleve, at jeres »tanker bliver uklare«, hvis det er forkert (se L&P 9:8-9). I kan også føle en mild påmindelse, en følelse af fred eller en anden følelse, som er specifik for jer. Herren kender jer, og han ved, hvordan I forstår Ånden. Han vil give jer kærlig vejledning, der er unik for jer. Så bliv ved med at lytte og øv jer i at handle på det. ■

Gør STUDIET af SKRIFTEN PERSONLIGT

Se disse forslag til skriftstudium og hvordan man finder svar på sine åndelige spørgsmål.

Bethany Bartholomew

Kirkens Tidsskrifter

Hvordan studerer I, når I leder efter svar på et åndeligt spørgsmål eller søger en bedre forståelse af skrifterne? Jeg mener – personligt. Alle har forskellige studievaner i skolen, men sommetider glemmer vi, at vi også kan personliggøre vores skriftstudium. Næste gang I har et spørgsmål af åndelig eller doktrinær karakter, så prøv nogle af disse forslag til at finde ud af, hvad der passer bedst til jer.

1. SKAB NOGET

Lav en liste, en oversigt eller et kort. (Se eksempler nedenfor).

Lav en studiespind. Skriv ord og ideer ned og forbind dem med streger og bobler for at vise, hvordan de hænger sammen.

LAV EN LISTE, EN OVERSIGT ELLER ET KORT

Det er nogle gange en hjælp at organisere sine tanker visuelt, mens man studerer, ved at sætte dem ind på en liste, en oversigt eller et kort af en slags. Her er et eksempel på en oversigt, man kan lave, mens man studerer Paulus' breve i Det Nye Testamente. I kan lave jeres egen liste, oversigt eller kort i det format, I finder mest nyttigt. Vær kreative! Find sjove måder at organisere jeres studium af evangeliet på.

PAULUS' BREVE			
BREV	MED EN REJSEKAMMERAT?	SKRIVER FRA ...?	HOVEDEMNET I BREVET
Eksempel: 1 Timotheusbrev	Nævnes ikke	Muligvis Makedonien (se Guide til Skrifterne, »Paulus' Breve«)	Sand lære, Frelseren, bøn, tro og næstekærlighed, lederevner, frafald, omsorg for den fattige, trofasthed, advarsel mod verdslig rigdom

2. SKRIV

Skriv de tanker og indtryk ned, som I modtager under jeres studium af skriften i en studiedagbog og gennemgå dem ofte.

Skriv jeres tanker og indtryk ned, når I har bedt, selvom de indtryk ikke har direkte forbindelse til det emne, I studerer. Se, hvad Ånden belærer jer om over tid.

Krads jeres spørgsmål ned i en notesbog, på jeres telefon eller en notesblok ved jeres seng for at huske og hjælpe jer til at tænke over, hvad I lærer hver dag.

3. LYT OG DRØFT

Tal med jeres forældre eller en leder, I har tillid til. Find ud af det sammen. Det kan tage lidt tid, men begge parter vil udvikle sig i processen.

Undervis en anden. I kan skiftes til at fortælle *det*, I ved. Drøft det, I har lært af hinanden.

Lyt til skrifterne eller andre sidste dages hellige historier blive læst højt.

4. RESEARCH

Gransk studiehjælpen i skrifterne og online (se en liste over nyttige SDH-ressourcer nedenfor).

Søg på LDS.org efter videoer og sange om det, I studerer.

Studér sammenhængen. Gransk historien eller kapitler omkring emnet eller de skrifter, I studerer.

PÅ LDS.ORG

- Skrifterne (scriptures.lds.org)
- Generalkonference (conference.lds.org)
- Evangeliske emner (topics.lds.org)
- Tidsskrifter (liahona.lds.org)
- Kirkens historie (history.lds.org)
- Studiehjælp (scriptures.lds.org)
- Lektions- og undervisningsressourcer (lds.org/go/41754a)
- LDS Media Library (lds.org/media-library)
- Hjælp med udfordringer (lds.org/go/41754b)

GØR BRUG AF STUDIEHJÆLPEN

Der er mange værdifulde ressourcer til rådighed i skrifterne og på nettet i forbindelse med jeres studium af vigtige emner. Her er en liste over nogle af de ressourcer, der er til rådighed, og hvor I finder dem:

I SKRIFTERNE

- Guide til Skrifterne
- Kronologisk oversigt (begivenheder fra Det Gamle og Nye Testamente og Mormons Bog, som er sat i kronologisk orden med omtrentlig tidsangivelse)
- Synopsis over evangelierne (beretninger om Frelseren, som de findes i Matthæus-, Markus-, Lukas- og Johannesevangeliet opstillet efter begivenhed, sted og omtrentlig tid)
- Joseph Smiths oversættelse af Bibelen
- Kort og fotografier
- Liste over forkortelser

ANDRE RESSOURCER PÅ NETTET

- Slægtshistorie (familysearch.org)
- Mormon Channel (mormonchannel.org)
- Skriftsteder, der er citeret ved generalkonferencer (scriptures.byu.edu)
- Mormon Newsroom (mormonnewsroom.org)
- Missionering og forkyndelse af evangeliet (mormon.org)
- Joseph Smith Papers Project (josephsmithpapers.org)

5. GØR DET

Prøv at opføre historierne fra skrifterne eller andre ressourcer. Hvordan kan det, at I sætter jer selv ind i den persons situation, hjælpe jer til en bedre forståelse af det, I studerer? Hvordan ville tilsvarende situationer se ud i jeres liv?

Lav en skriftsteds-kæde, som forbinder de svar, I finder i skrifterne. (Se eksempler nedenfor).

LAV EN SKRIFTSTUDIEKÆDE

Sometider er det nyttigt at notere flere skriftsteder, der dækker det samme emne. Tjek Guide til Skrifterne for skriftsteder, der omhandler det emne, I studerer. Gør derefter brug af fodnoterne og kontekst for at forbinde skriftstederne med mere information om samme emne. Skriv det skriftsted, der kommer som næste led i kæden i marginen ud for det forrige skriftsted og så fremdeles. I kan også søge i generalkonferencetaler om et specifikt emne i jeres research (se emneliste på conference.lds.org). Skriftstudiekæden om emnet håb er et eksempel.

SKRIFTSTUDIEKÆDE

Skriftsteder om håb:

Start: Moroni 7:40

Eter 12:4

Moroni 7:3

Lære og Pagter 138:14

Moroni 7:41

Slut: Alma 46:39 (Skriv Moroni 7:40 i marginen ud for dette skriftsted).

Taler om håb:

- Biskop Dean M. Davies, »Velsignelserne ved at tilbede«, Liahona, nov. 2016, s. 93-95.
- Ældste Paul V. Johnson, »Og døden skal ikke være mere«, Liahona, maj 2016, s. 121-123.
- Dieter F. Uchtdorf, »Han vil lægge jer på sine skuldre og bære jer hjem«, Liahona, maj 2016, s. 101-104.
- Ældste L. Whitney Clayton, »Vælg at tro«, Liahona, maj 2015, s. 36-39.
- Præsident Boyd K. Packer (1924-2015), »Grunden til vores håb«, Liahona, nov. 2014, s. 6-8.
- Præsident Henry B. Eyring, »En uvurderlig arv af håb«, Liahona, maj 2014, s. 22-25. ■

Ældste
Quentin L. Cook
 De Tolv Apostles
 Kvorum

SÅDAN FINDER MAN ÆGTE FRED

Himplens tilskyndelse til alle gode mennesker allevegne er og vil altid være at stifte fred i denne verden. Vi må aldrig opgive det mål. Men som præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde: Den ånd af »fred og kærlighed ... vil aldrig kunne komme i verden, førend menneskeheden modtager Guds sandhed og ... budskab ... og anerkender hans magt og myndighed, der er guddommelig.«

Vi håber og beder oprigtigt for verdensfred, men det er som enkeltpersoner og familier, at vi opnår den slags fred, der er lovet de **retfærdige som belønning**. Den fred er en forjættet gave som følge af Frelserens mission og offer.

Fred er ikke blot sikkerhed eller fravær af krig, vold, konflikter og stridigheder. Fred kommer gennem at **vide, at Frelseren ved, hvem vi er, og ved, at vi tror på ham, elsker ham og holder hans bud**, selv i livets svære prøvelser og tragedier (se L&P 121:7-8).

Hvor kan jeg finde fred, hvor skal jeg lede, når mørke kræfter gør mit liv så hårdt? (»Hvor kan jeg finde fred?«, *Salmer og sange*, nr. 65). **Svaret er Frelseren**, som er kilde og ophav til al fred. Han er »Freds Fyrste« (Es 9:5).

At ydmyge os for Gud, altid bede, omvende os fra synd, gå ned i dåbens vande med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og blive Jesu Kristi sande disciple er alle eksempler på retfærdighed, som vil blive belønnet ved en varig fred.

Kirken er et tilflugtssted, hvor Kristi tilhængere finder fred. Nogle unge mennesker i verden siger, at de er åndelige, men ikke religiøse. Åndelighed er det første gode skridt på vejen. Men det er dog i Kirken, at vi **nyder fællesskab, undervises og næres af Guds gode ord**. Hvad vigtigere er, så er det i Kirken, at præstedømmets myndighed sørger for **hellige ordinancer og pagter**, som

binder familier sammen, og gør det muligt for os at vende tilbage til Gud Faderen og Jesus Kristus i det celestiale rige. Disse ordinancer bringer fred, fordi det er pagter med Herren.

Templer, hvor mange af disse hellige ordinancer finder sted, er også en kilde til fredeligt ly fra verden. De, som besøger **tempelområder** eller deltager i templernes åbent-hus-arrangementer mærker også denne fred.

Frelseren er kilden til sand fred. Frelserens forsoning og nåde kan trods alle livets trængsler belønne den retfærdige med personlig fred (se Joh 14:26-27; 16:33). ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2013.

Glemte bøger, erindret vidnesbyrd

Alle øjne var rettet mod mig. Kunne jeg forsvare Kirken med noget så enkelt som mit vidnesbyrd?

Abegail D. Ferrer

Et år havde jeg et mål om at forbedre min åndelige indlæring. Jeg ville tage Kirkens bøger, pjecer, håndbøger og skrifter med alle vegne, deriblandt i skole, for jeg ville mætte mig med Guds ord. Men mine bestræbelser kom på lavt blus, da jeg blev optaget af at læse op til en kommende prøve.

En dag satte min lærer gang i en diskussion, hvor hun bad alle dem, der ikke var katolikker om at rejse sig. Jeg var den eneste sidste dages hellige i klassen. Der var seks andre elever, der også havde rejst sig.

Så blev vi spurgt: Hvilken kirke tilhører I? Hvem grundlagde den? Hvordan blev jeres kirke stiftet?

Jeg var den sidste, der skulle svare. Jeg blev nervøs, da jeg opdagede, at jeg havde glemt mine kirkebøger, men jeg prøvede at huske de ting, jeg havde studeret. Jeg kom i tanke om et skriftsted i Bibelen:

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6).

Jeg stod foran klassen med frimodighed og glemte min frygt. Jeg fortalte, at jeg er medlem af Jesu

Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg fortalte beretningen om en ung mand, Joseph Smith, der så Gud. Jeg kunne mærke en brænden i brystet, og jeg fik tårer i øjnene. Jeg fortalte, at Kirken var blevet organiseret den 6. april 1830, og jeg bar vidnesbyrd om, at Gud havde kaldet en profet, og at præstedømmet var blevet gengivet. Jeg bar vidnesbyrd om, at jeg vidste, at alle disse ting var sande.

De mange timers studium af evangeliet havde båret frugt. Det hjalp mig til at forsvare min tro og fortælle om evangeliet. Jeg blev stolt, da fire af mine klassekammerater sluttede sig til mig i kirken adskillige uger senere.

Oplevelsen belærte mig om, hvor vigtigt et vidnesbyrd er. Til at begynde med undrede jeg mig over, hvorfor Herren ikke havde tilskyndet mig til at tage mine bøger med den dag. De kunne have hjulpet mig med at give de perfekte svar på de spørgsmål, der blev stillet. Men så indså jeg, at vi ikke behøver at kunne huske alt om Kirken udenad eller at sætte vores lid til noter – vi bør studere, efterleve og fortælle om evangeliet og sætte vores lid til Helligånden. Jeg havde måske ikke mine bøger, men jeg havde mit vidnesbyrd. ■

Forfatteren bor i Cagayan i Filippinerne.

DE SÅ HAM

Disse personer så rent faktisk den opstandne Frelser, men I kan også være vidner om Kristus på jeres egen måde.

Hvordan tror I, at det må have været at se den opstandne Frelser? Hundredvis af mennesker på Jesu tid var ikke nødt til at forestille sig det – de oplevede det. Skrifterne rummer mindst et dusin fortællinger i Det Nye Testamente og adskillige andre i Mormons Bog, hvor den opstandne Herre gav sig til syne for folket. Disse personer bevidnede et af de største mirakler i verdens historie: Jesus Kristus sejrede over døden og gjorde det muligt for hver enkelt af os at leve igen. Det er ret utroligt, ikke?

Så hvad vil det egentlig sige at være et vidne om Kristus? Lad os se på nogle få af disse øjeblikke i skriften og tænke over, hvordan vi, selv uden at se ham fysisk, også kan være vidner om Kristus.

Maria Magdalene

Maria Magdalene var det første vidne. Søndag morgen efter korsfæstelsen kom hun til graven sammen med nogle få andre kvinder for at salve Herrens legeme. Da Maria så, at graven var tom, græd hun. Der var en, der henvendte sig til hende og spurgte: »Kvinde, hvorfor græder du?« Forestil jer, hvor overrasket hun blev, da hun opdagede, det var Jesus, der var oprejst fra de døde. (Se Joh 20:1-18).

PENNANT © ISTOCK/GETTY IMAGES

To disciple på vejen mod Emmaus

Kleofas og andre disciple gik på vejen mod Emmaus, da en fremmed sluttede sig til dem. De genkendte ikke deres nye rejsefælle, men da de skulle spise sammen om aftenen, tog den fremmede brødet og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de indså, at de hele tiden havde rejst med Frelseren. »Brændte vore hjerter ikke i os?«, spurgte de hinanden, da de tænkte over det, de havde følt, mens han var sammen med dem. (Se Luk 24:13-34).

De ti apostle

De to apostle, der havde været på vej mod Emmaus med Kristus, vendte tilbage til Jerusalem og fortalte ti af apostlene om deres oplevelse. Mens de talte, viste Frelseren sig for dem og sagde: »Se på mine hænder og fødder - det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har.« (Se Luk 24:36-41, 44-49).

Apostlen Thomas

Apostlen Thomas var ikke til stede, da Frelseren første gang viste sig for de andre apostle, så han troede ikke på, at Kristus var opstået. En uge senere gav Kristus sig igen til syne for apostlene. Denne gang var Thomas til stede, og fordi han så Kristus, troede han på, at han var opstået. Frelseren advarede Thomas mod først at tro efter at have set: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.« (Se Joh 20:24-29).

MALERI AF THOMAS: BRIAN CALL

De elleve apostle ved Tiberias Sø

Ikke så lang tid efter opstandelsen tog flere af apostlene ud for at fiske på Tiberias Sø, men de havde ikke meget held med det. Om morgenen viste Frelseren sig og sagde, at de skulle kaste nettet ud på højre side af båden. Da de gjorde det, fangede de så mange fisk, at de havde svært ved at trække dem ind! Da de havde spist sammen, belærte Frelseren dem om vigtigheden af at tjene andre ved at sige: »Vogt mine får.« Det brugte apostlene resten af deres liv på at gøre - de underviste folk om Kristus - og i nogle tilfælde ofrede de deres liv for sagen. (Se Joh 21:1-22).

DEN OPSTANDNE KRISTUS VISER SIG VED TIBERIAS SØ: AF DAVID LINDSLEY

ENHVRDE AF HOWARD LYON

Nefitterne i Amerika

Under korsfæstelsen blev Amerika plaget af jordskælv, brande og andre naturkatastrofer, og det blev fulgt af tre dages mørke for at markere Frelserens død. Senere steg Kristus ned fra himlen og besøgte en folkemængde på 2.500, som havde samlet sig ved templet i Overflod. Han opfordrede folket til at komme frem og røre mærkerne i hans hænder, fødder og side, han prædikede for dem og velsignede nefitternes børn en for en. Der kom endnu flere mennesker næste dag, og Frelseren besøgte og underviste dem. Disciplene dannede senere Kristi kirke, og nefitterne modtog så stærkt et vidnesbyrd, at de og også lamanitterne blev omvendt til Herren. (Se 3 Ne 11-18; se også 3 Ne 8-10; 4 Ne 1).

Vidner dengang og nu

Kristus viste sig også for mange andre, deriblandt adskillige kvinder, der var kommet til graven for at hjælpe Maria Magdalene med at salve Kristi legeme, en gruppe på flere end 500 mænd og Jakob og Paulus. (Se Matt 28:9; ApG 9:4-19; 1 Kor 15:6-7; se også 3 Ne 19; 26:13).

Vi har måske ikke haft mulighed for at se Frelseren, som disse vidner gjorde, men I kan stadig vidne om Kristus. I kan søge Frelseren personligt, som Maria gjorde, da hun gik til graven for at lære mere om ham. Eller I kan udøve jeres tro på ham ved at holde buddene og følge profeternes råd. I kan også anerkende Frelserens velsignelser i jeres liv, som de to disciple på vejen mod Emmaus gjorde. I denne påsketid kan I tænke over, hvad det vil sige at være et vidne om Kristus. Disse mennesker blev bogstavelige vidner, som så den opstandne Kristus – men det er ikke den eneste måde, man kan vidne om ham på. ■

LÆR AF HAM

»Når du føler Helligåndens vidnesbyrd om [Kristus], som bekræftes og genbekræftes for din ånd på så mange forskellige måder, når du stræber efter at holde hans eksemplets lys op hver dag i din egen tilværelse, og når du bærer

vidnesbyrd for andre og hjælper dem til at lære ham at kende og følge ham, er du et vidne om Kristus.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Bliv et af Kristi vidner«, *Liahona*, mar. 2008, s. 63.

KUN FOR UNGE

GUD GIVER OS REDSKABERNE

Min onkel er kunstner, og han laver små flaskeskibe i træ. Det tager lang tid, koncentration og stor anstrengelse at lave dem.

En dag så jeg alle hans redskaber og bemærkede, hvordan hver enkelt af dem blev brugt til en bestemt detalje eller pynteliste på skibet. Mens jeg så ham arbejde, blev jeg overrasket over, hvordan han brugte disse redskaber til at lave skibene. Jeg kom i tanke om historien om Nefi, der bygger et skib (se 1 Ne 17-18). Han byggede det efter Herrens anvisninger og ikke efter menneskers forskrifter. Gud giver os redskaberne til at bygge vores eget skib på sin måde. Skrifterne, tro og Guds kærlighed er redskaber, som jeg må bruge i mit liv for at kunne styre mit skib uden at forlise. Jeg lærer hver dag noget om at være en Herrens discipel. ■

María Mercedes G. er fra Monagas i Venezuela

FØLER SIG ALENE

Det var et koldt forår i Danmark. Jeg var lige begyndt på min fuldtidsmission, og jeg kæmpede med mit vidnesbyrd. Jeg havde været omvendt i 19 måneder, og jeg var fuld af usikkerhed over at være i et fremmed land, med et sprog jeg ikke talte, og et mylder af gader jeg ikke kunne finde rundt i. Mine bønner, der havde været fyldt af taknemlighed, blev mere fyldt af beklagelser: »Gud, hvorfor har du bare ladt mig alene?«

En morgen tryglede jeg ham i bøn. Men i stedet for at spørge »hvorfor« med vrede i mit hjerte, tryglede jeg om

et vidnesbyrd om evangeliets sandhed, og at min tvivl ville blive dæmpet.

Da jeg havde bedt, slog jeg op i mine skrifter. Jeg havnede på 5 Mosebog 31:6: »Vær modige og stærke! Vær ikke bange, og nær ikke rædsel for dem, for Herren din Gud går selv med dig, han lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke.«

Mit hjerte blev fyldt af glæde, da jeg indså, at det var svar på min bøn: Gud havde været der hele tiden. Han ventede bare på, at jeg bad oprigtigt i stedet for at beskyldte ham for at forlade mig.

Gud vil aldrig lade mig i stikken, selvom alt synes håbløst. Og vi kan mærke hans solskin gennem bøn og skrifterne. ■

Clayton E. er fra Texas i USA

DET ER JERES TUR

Liahona vil gerne høre om jeres oplevelser og indsigt i at efterleve evangeliet. Send jeres historie ind via liahona@ldschurch.org eller e-mail til liahona@ldschurch.org. Vedlæg jeres fulde navn, menighed og stav og jeres forældres tilladelse.

FREMAD, HERRENS STRIDSMÆND

»De mænd og kvinder, der ønsker at opnå en plads i det celestiale rige, vil se, at de må kæmpe hver dag.«

(Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 294).

»Hvordan kan jeg vide, at Gud hører mine bønner?«

Bøn er en stor velsignelse, og vi er blevet lovet, at vor himmelske Fader altid lytter, men det kan kræve en indsats at høre hans svar.¹

Tænk over dette, enten hører Gud jer eller også gør han ikke. Hvis han ikke gør, er der naturligvis ingen grund til at bede. Men hvis han gør, (og det gør han!), må vi finde ud af, hvordan vi *virkelig* kommunikerer med ham i bøn, genkender svar og trofast går fremad.

Når vi føler, at han ikke lytter, har vi måske brug for lidt personlig udvikling. I kan stille jer selv nogle få spørgsmål: Er jeg ren? Er mine motiver rene? Er jeg villig til at gøre, hvad han beder mig om?² Dersom svaret på hvert af disse spørgsmål er ja, så kan I stole på, at »Herren din Gud ... [vil] give dig svar på dine bønner« (L&P 112:10). Husk, at svar sommetider kommer på subtile eller uventede måder.

Hvis I svarede nej på nogle af spørgsmålene, er det aldrig for sent! Foretag de nødvendige ændringer i jeres liv, så I kan nyde Ånden. Vær villige til at handle på de tilskyndelser, I modtager.

Og glem ikke, at alle modtager svar på forskellig måde. Bed om, at Helligånden vil lære jer, hvordan I kan *genkende* bønnesvar. Til at begynde med er det måske ikke let at genkende dem, men det er ligesom enhver anden færdighed, øvelse gør mester. Hav tro og stol på, at vor himmelske Fader *altid* lytter.

NOTER

1. Se Matt 7:7; Jak 1:5-6; Alma 33:4-11; L&P 8:1-2.
2. Se Richard G. Scott, »Lær at erkende svar på bønner«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 30.

Lyt til Ånden

Prøv at lytte til Helligånden. Folk hører Helligånden på hver deres måde, så måske

lytter I efter en stille, sagte røst, hvor tilskyndelsen måske kommer som en følelse. Jeg ved, at Helligånden vil fortælle jer alt, I behøver at vide – I skal bare lytte.

Elise G. er 13 år og fra Alberta i Canada

Bed oprigtigt

Når du har bedt, kan du lytte til følelser og hensigter, der kommer i dit hjerte. En af dem kan være svaret på dine bønner. Når vi beder af en oprigtig hensigt og med et oprigtigt hjerte, svarer vor himmelske Fader i henhold til den tro, vi har på ham. Han svarer ikke blot for at tilfredsstille vores nysgerrighed.

Jean-Claude N. er 16 år og fra Kasai-Central i Den Demokratiske Republik Congo

Husk, hvem du er

Jeg ved, at Gud hører os, for bøn giver en følelse af fred, lettelse og kærlighed i mit

hjerte. Jeg ser, at han skærmer mig mod mange farer fra dag til dag, og at han beskytter min familie, og jeg føler mig elsket af ham. Inden jeg går i skole, siger jeg altid Unge Pigers tema, det hjælper mig til at huske, at jeg er datter af vor himmelske Fader, som elsker mig.

Nicol M. er 19 år og fra Lima i Peru

Svar i Kirken

Jeg var virkelig i tvivl om, hvorvidt jeg skulle gå på en date med et ikke-medlem eller ej. En søndag under nadvermødet var der en søster, der holdt en tale, der virkede, som om den var rettet personligt mod mig. I det øjeblik modtog jeg en forvisning om, at Herren havde besvaret min bøn. Inden havde jeg været forvirret over, hvad jeg skulle gøre, men da følte jeg mig beroliget af Helligånden, som fyldte mit hjerte med glæde og mod. Gud besvarer os gennem følelser, tanker, skrifterne og ja tilmed talerne i Kirken!

Karen V. er 19 år og fra Minas Gerais i Brasilien

Bed, så skal I få

I skrifterne lærer vi, at Gud altid vil høre vores bønner, og han vil svare os, når vi henvender os til ham med tro og i oprigtig hensigt. Vi vil i vores hjerte føle en bekræftelse på, at han hører os, en følelse af fred og ro. Vi kan også føle, at alt nok skal gå godt, når vi gør Faderens vilje. Hvis vi tvivler på, at han hører os, bør vi søge vejledning i skrifterne og derefter spørge om de ting, vi læser, er sande.

Constanza L. er 20 og fra Bío Bío i Chile

Et barns bøn

Jeg ved, at vor himmelske Fader hører mine bønner på grund af disse ord i primarysang-

gen »Barnets bøn« (*Børnenes Sangbog*,

s. 6-7) »Himmelske Fader, er du virkelig der? Hører du og besvarer hver en bøn jeg be'r? Og er din himmel mon langt herfra? Nej, den synes ganske nær mig, når jeg be'r.« Når jeg husker den sang, ved jeg, at han lytter, for jeg kan mærke Ånden og hans uendelige kærlighed til mig. Når jeg husker, at han elsker mig, føler jeg mig beroliget, og jeg ved, at han hører mine bønner.

Elaine B. er 16 år og fra North Carolina i USA

Stol på ham

Vor himmelske Fader lytter altid til vores bønner, men sommetider føles det som, om han ikke gør, fordi han måske ikke besvarer os sådan, som – eller når – vi ønsker det. Vi må være villige til at acceptere hans vilje og have tro på, at han ved, hvad der er bedst for os. Vor himmelske Fader elsker os, og han vil altid prøve at hjælpe os med at lære og vokse, når han besvarer vores bønner.

Mosiah M. er 17 år og fra Utah i USA

GIV IKKE OP

»Vær lydige, husk de gange, hvor I førhen har mærket Ånden, og spørg

i tro. I vil få svar, og I vil føle Frelserens kærlighed og fred. Det kommer måske ikke så hurtigt eller helt, som I ønsker, men svaret vil komme. Giv ikke op!«

Ældste James B. Martino fra De Halvfjerds, »Vend jer til ham, så vil svarene komme«, Liahona, maj 2015, s. 59.

Undersøg det

Der var en gang, hvor jeg var usikker på, om Gud hørte mine bønner, og så følte jeg svaret i mit hjerte. Jeg hørte nogen bære vidnesbyrd om bøn, og jeg kunne mærke Helligånden. Et andet råd er at spørge dine forældre, biskoppen eller andre medlemmer af din menighed. Du kan også bede om hjælp med dette her!

Joshua S. er 13 år og fra Oregon i USA

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Hvordan kan jeg bede mine venner om ikke at tale uvenligt eller upassende om andre?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 15. maj 2017 på lds.org (klik på »Submit an Article«) eller via e-mail til liahona@ldschurch.org.

Vedlæg venligst følgende information: (1) Dit fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis du er under 18 år, for at trykke dit svar og foto.

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Andrei og det grimme ord

Julie C. Donaldson

Baseret på en sand historie

»Ved omvendelse vil jeg finde vej«

(Liahona, okt. 2004, s. L16)

»Du tror, du er bedre end alle andre, fordi du ikke bander,« sagde Nikolai i frikvarteret.

»Det er ikke rigtigt,« sagde Andrei.

»Hvorfor siger du så ikke et bandeord? Bare et?«

»Det gør du ikke af. Alle andre bander.«

Andrei trak på skulderne. »Jeg har bare ikke lyst til det.«

Andrei vidste, at det var forkert at bande, og det fik Helligånden til at fortrække sig. Andrei ville gerne have Helligånden hos sig. Derfor bandede han ikke.

Andrei var ny i skolen, og indtil videre var Nikolai den eneste i hans sjetteklasse, der ville være venner med ham. Men Nikolai plagede ham med det banden hver eneste dag. Og for hver dag blev Andrei lidt mere træt af at sige nej. Desuden var Andrei

bange for, at Nikolai ikke ville være hans ven mere, og så ville han blive ret ensom.

»Sig nu bare et bandeord,« sagde Nikolai efter skole. »Så siger jeg ikke noget om det mere.«

Til sidst var Andrei så træt af at blive plaget, at han

sagde et bandeord – et, der ikke var *alt for* slemt.

Nikolai nikkede. »Godt, nu er du en af os.«

Efter det begyndte Nikolais andre venner også at tale med Andrei. De spiste frokost sammen med ham, og de spillede fodbold

med ham i frikvarteret. Men at være med i Nikolais vennegruppe var ligesom at gå i kviksand. Jo mere tid Andrei brugte med dem, jo mere kom han til at tale og gøre som dem. Og de bandede allesammen. En hel masse. De grinede af og svinede hinanden til. De sagde grimme ting om deres lærer. De blev gale og gjorde en masse grimme ting. Stille og roligt begyndte Andrei at føle sig mere vred og fandt mere og mere anledning til at bande.

En aften da mor og far var ude, kom Andrei og hans storesøster Katya op at skændes over, hvad de skulle se i TV. Inden Andrei nåede at tænke over det, slap der et bandeord ud af hans mund.

Katya så chokeret ud. »Jeg siger det til mor.«

Andrei løb op på sit værelse og smækkede døren. Hvad var der galt med folk? Hvorfor gjorde de ham hele tiden vred? Da hans forældre kom hjem, åbnede Andrei døren på klem og hørte Katya sige: »Mor, Andrei bandede ad mig.«

»Hvabehar?« Mor lød overrasket. »Andrei bander da ikke.«

Andrei lukkede døren og kastede sig på sin seng. Han tænkte over, hvor meget han havde ændret sig, efter han var begyndt at bande. Det var længe siden, at han havde følt Helligånden.

Andrei knælede ned ved sin seng og begyndte at bede. »Kære himmelske Fader, jeg er ked af, at jeg har været så led og vred. Jeg er ked af, at jeg er begyndt at bande. Jeg vil gerne blive bedre.«

Mens Andrei bad, fik han en varm følelse i brystet. For første gang siden han var begyndt at bande, følte han sig rigtig glad. Han vidste, at Gud elskede ham, og han kunne mærke Helligånden. Han følte sig tilgivet, og han vidste, at han kunne ændre sig og blive bedre.

Efter han havde bedt, fortalte han mor sandheden og sagde undskyld til Katya. Andrei fik det bedre efter det. Det føltes godt at omvende sig.

Den næste dag i skolen spiste Andrei ikke frokost med Nikolais gruppe. I stedet for satte han sig ved siden af nogen børn, han ikke kendte. Det kom til at tage lidt tid, men Andrei vidste, at han ville finde nye venner, der var gode og glade, og som ikke bandede. Ligesom ham. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

UDFORDRING

»Jeg vil omtale vor himmelske Faders og Jesu Kristi navn med ærbødighed. Jeg vil ikke sværge eller bande« (Mine evangeliske standarder).

Skriv eller tegn på den ene side af papiret, hvordan gode ord får jer til at føle. På den anden side af papiret skriver eller tegner I, hvordan grimme ord får jer til at føle.

Læs 3 Mosebog 19:12. Hvorfor er det vigtigt at bruge vor himmelske Faders og Jesu Kristi navn med respekt?

Spørg en forælder eller leder om, hvorfor vi bør bruge et pænt sprog og hvordan det har velsignet dem.

Jeg udfordrer mig selv til at ...

Ældste
David A. Bednar
De Tolv Apostles
Kvorum

Hvordan kan jeg hjælpe min familie med at være stærk?

Fortæl din familie, at du elsker dem, og vis det gennem dine handlinger.

Bær dit vidnesbyrd om det, du ved Helligåndens vidnesbyrd ved er sandt. Bær dit vidnesbyrd for de personer, du elsker mest.

Deltag villigt med din familie i familiebøn og skriftstudium. Vær aktivt involveret i familieaften og få det til at være sjovt.

Vær trofast i at lære om, efterleve og elske Jesu Kristi gengivne evangelium.

Joy D. Jones

Primarys
hovedpræsident

Forbered jer til TEMPLET hver dag

Da jeg var 9 år gammel, havde jeg en vidunderlig primarylærer, der hed søster Kohler. Jeg var meget genert, og hun var så mild, at jeg elskede at være sammen med hende. En dag gav hun hver af os et stykke papir. Vi skulle alle sammen skrive, hvad vi gerne ville lave, når vi blev ældre. Jeg skrev: »Komme på universitetet og blive gift i templet.« Jeg satte mit papir op på min skabsdør. Om aftenen var der en gadelampe, der lyste ind igennem mit vindue. Jeg så op på mit papir. Det mindede mig om, at jeg gerne ville til templet.

Dengang var der kun 12 templer rundt om i verden. Jeg ville gerne hen til hvert eneste af dem.

Når som helst min mor og far planlagde en ferie, tog de altid familien til templet. Vi boede i Oregon i USA. Det nærmeste tempel lå 965 km væk oppe i Cardston i Alberta i Canada. Der var ikke aircondition i vores bil. Min bror, søster og jeg sad på bagsædet. Vi havde en våd vaskeklud til at hænge ud af bilruden. Den lagde vi om nakken for at blive kølet ned.

Det var en fryd, da vi endelig så templet. Jeg vidste ikke så meget om, hvad der skete der, men mine forældre var altid glade, når de kom ud. Jeg vidste, at templet var

meget vigtigt. Jeg vidste, at det var Herrens hus. (På fotoet er det mig i den hvide bluse).

Da jeg blev 12, udførte jeg dåb i adskillige templer. Da jeg mødte min kommende mand, opdagede jeg, at han også elskede templet. Vi blev gift i templet i Manti i Utah.

I kan forberede jer til templet hver dag. Tag til templet, når I kan. Rør ved murerne. Da mit barnebarn Jarret var 11 år gammel, arbejdede han med slægtsforskning hver søndag med sin far. Han har fundet navne på flere end 200 forfædre. Nu er han 12 år og udfører dåb for sine forfædre i templet.

Når I er i templet, kan I gå, hvor Jesus går. Det er hans hus. Jeg håber, at I vil bede vor himmelske Fader hver dag om at hjælpe jer til at komme i templet og føle hans kærlighed. ■

Stjerneskaer

Jane McBride

Baseret på en sand historie

»Det er rart at være her med dig i Primary«

(Children's Songbook, s. 254).

Stjerne rettede sit tøj. Det sføltes stadig mærkeligt at have kjole på i kirke. I hendes gamle kirke havde pigerne haft bukser eller shorts på om søndagen. Men ikke her i hendes nye kirke. Hun og hendes mor var lige blevet døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Stjerne sukede, da hun så sig i spejlet. Hun var spændt på at komme i kirke for første gang som officielt medlem, men hun var også nervøs. Før var hun blevet hos mor hele tiden i Kirken. Men i dag skulle hun i Primary.

Stjerne blinkede med øjnene ad sit spejlbillede. Hva' nu hvis hun ikke passede ind? Hva' nu hvis de andre børn ikke kunne lide hende?

»Stjerne? Er du klar?«, spurgte mor.

Stjerne gik nedenunder. »Ser jeg okay ud?«, spurgte hun.

Mor smilede.

»Du er smuk.«

Stjerne skar ansigt.

»Det er du nødt til at sige. Du er min mor.«

»Du har ret. Jeg er nødt til at sige det. For det er sandt.«

Stjerne smilede svagt. Mor kunne altid få hende til at føle sig godt tilpas.

Men hun havde stadig

sommerfugle i maven. Hva' nu hvis ingen af de andre børn ville tale med hende? Hun havde venner i skolen, men de var ikke medlemmer af hendes nye kirke. Hun ville ønske, at hun bare havde en enkel ven med i kirke.

»Jeg kom lige i tanke om noget,« sagde hun til mor.

Hun løb op igen og knælede ved sin seng. »Kære himmelske Fader, hjælp mig til at få venner. Jeg tror på, at det, missionærene fortalte, er sandt, men jeg er bange.«

Stjerne blev liggende på sine knæ og lyttede. Efter et øjeblik fik hun en dejlig fredfyldt følelse, og hun var ikke så nervøs mere.

I kirken sad Stjerne og mor ved siden af en familie med tre små piger. Forældrene præsenterede sig selv og begyndte at tale med mor, inden mødet gik i gang. Stjerne hjalp pigerne med at farve et billede af Jesus.

Biskop Andrews kom ned til dem. »Søster Cunningham! Stjerne! Hvor er det dejligt at se jer i dag.« Han smilede varmt til dem begge og gav dem hånden. Stjerne havde glemt, hvor rare alle i kirken var. Måske skulle hun nok finde sig en ven alligevel.

Efter nadvermødet gik Stjerne i Primary. Hun kiggede nervøst på de andre børn, da hun satte sig. De talte med hinanden og syntes ikke at lægge mærke til hende. Hun blev lidt modløs. Så skulle hun alligevel sidde her alene.

Så kom der en pige ind i rummet på Stjernes alder. »Hun ser også nervøs ud,« tænkte Stjerne. »Jeg kunne gå hen og snakke med hende.«

Stjerne tog en dyb indånding og gik så hen til pigen. »Hej, jeg hedder Stjerne. Jeg er ny. Har du lyst til at sidde ved siden af mig?« Stjerne holdt vejret. Ville pigen mon være hendes ven?

Pigens mund vendte sig til et halvt smil. »Jeg hedder Sarah. Jeg er også ny. Min familie er lige flyttet hertil fra Ontario.«

»Min mor og jeg blev døbt for to uger siden,« sagde Stjerne. »Jeg er ikke helt sikker på, hvad man skal.«

Sarahs smil blev bredere. »Det finder vi ud af sammen.«

Stjerne og Sarah satte sig sammen med deres klasse. Somme-tider fangede Stjerne Sarahs blik og smilede. Sarah smilede igen. Stjerne følte sig rolig og glad.

Hun vidste, at vor himmelske Fader havde besvaret hendes bøn og hjulpet hende med at finde en ven.

I klassen bad læreren Stjerne og Sarah om at præsentere sig.

Stjerne rejste sig op. »Jeg hedder Stjerne Cunningham. Min mor og jeg blev døbt for to uger siden.« Hun holdt en pause, og så bredte der sig et smil på hendes ansigt, da hun kiggede over på sin nye ven. »Og det er min nye ven Sarah.« ■

Forfatteren bor i Colorado i USA.

TÆNK OVER DET!

Hvordan kan I hjælpe nogen med at føle sig velkommen i kirken?

Vær et lys!

Elizabeth Pinborough

Elske

Ikke sladre

Tilgive

Støtte

Opmuntre

Indbyde

Lytte

Være venner

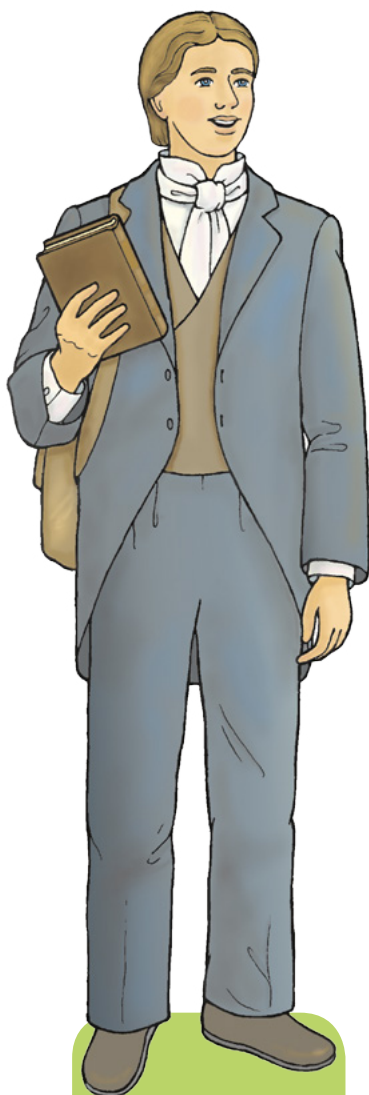
*»Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden.
Se, jeg er det lys, som I skal holde op« (3 Ne 18:24).*

Vi kan være et lys for andre ved at være en ægte ven. Læs disse forslag og tilføj nogle af jeres egne. Hver gang du skriver et navn på en, som du ønsker at vise kærlighed, så farv lidt mere af solen.

- 1. Elsk andre:** Du kan gøre en stor forskel i deres liv! Kristus elsker dem, så prøv at vise dem kærlighed.
Hvem: _____
- 2. Tilgiv:** Hvis nogen sårer dig, så prøv at se tingene fra deres side. Du kan hjælpe med til at blødgøre deres hjerte, hvis du tilgiver.
Hvem: _____
- 3. Opmuntring:** Giv dine venner en kompliment. Se det bedste i dem, selv om de har brug for at forbedre sig. Når du viser dig fra din bedste side, hjælper det også dem!
Hvem: _____
- 4. Lyt til Helligånden:** Dine ord kan forvandle en dårlig situation til en god. Helligånden kan hjælpe dig til at vide, hvad du skal sige, og hvordan du viser venlighed.
Hvem: _____
- 5. Spred aldrig sladder:** Uvenlige ord kan søre. Lad tvivlen komme andre til gode, og ignorer negative tanker.
Hvem: _____
- 6. Støt dine venner:** At troppe op til en vens sportskamp eller teaterforestilling på skolen kan gøre, at de mærker din kærlighed.
Hvem: _____
- 7. Indbyd andre til at lære om evangeliet:** Selvom de måske ikke godtager, hvad du siger, har du vist, at du bekymrer dig nok om dem til at fortælle om det.
Hvem: _____
- 8. Bliv venner med forskellige slags mennesker:** Andre har så meget godt i sig. Kristus hjalp og elskede alle mennesker uanset hvad.
Hvem: _____

Fortæl om evangeliet

Brug disse figurer til at fortælle Kirkens historie!

Samuel Smith

Hyrum Smith

Parley P. Pratt

Da Kirken var blevet organiseret, ønskede vor himmelske Fader, at alle skulle høre om evangeliet. Den første missionær var Joseph Smiths bror Samuel. Hyrum, Josephs storebror, underviste også andre om evangeliet. En dag fortalte en mand ved navn Parley P. Pratt Hyrum, at han havde brugt hele dagen på at læse Mormons Bog. Hyrum fortalte ham mere om Kirken, og han blev døbt. Derefter tjente Parley som missionær. Han blev leder i Kirken.

I kan finde mere om Kirkens historiske skikkelser på liahona.lds.org.

Tænk på Jesus

Lindsay Tanner

Baseret på en sand historie

Mía var rigtig spændt. Det var første gang, hun var i kirke. Missionærene havde fortalt hendes familie om Kirken. De besluttede sig for at komme.

Mía så sig omkring. Hun så en hvid dug på et bord. Der var noget under den.

»Hvad er der under dugen?«, spurgte Mía en af missionærene.

Søster Hanson smilede. »Det er nadveren.«

Nadver. Det var et stort ord. Mía havde hørt missionærene fortælle mor og far om det. Men hun var ikke sikker på, hvad det var.

Alle sang med på en sang. To mænd løftede den hvide dug. Der var bakker med brød under den! Mía så på, at de brød brødet.

Efter sangen bad en mand en bøn. Andre mænd gik rundt med brødet til alle.

»Brødet hjælper os til at erindre Jesu

legeme,« hviskede søster García.

Mía tog et stykke brød. Hun forestillede sig, at Jesus stod foran hende.

Så var der en anden bøn. Mændene gik rundt med små vandbægre.

»Vandet hjælper os til at erindre Jesu blod,« hviskede søster García. »Han døde for os, fordi han elsker os!«

Mía tog et bæger med vand. Hun tænkte på, hvor meget Jesus elskede hende. Hun havde det som om, han

havde givet hende et stort knus.

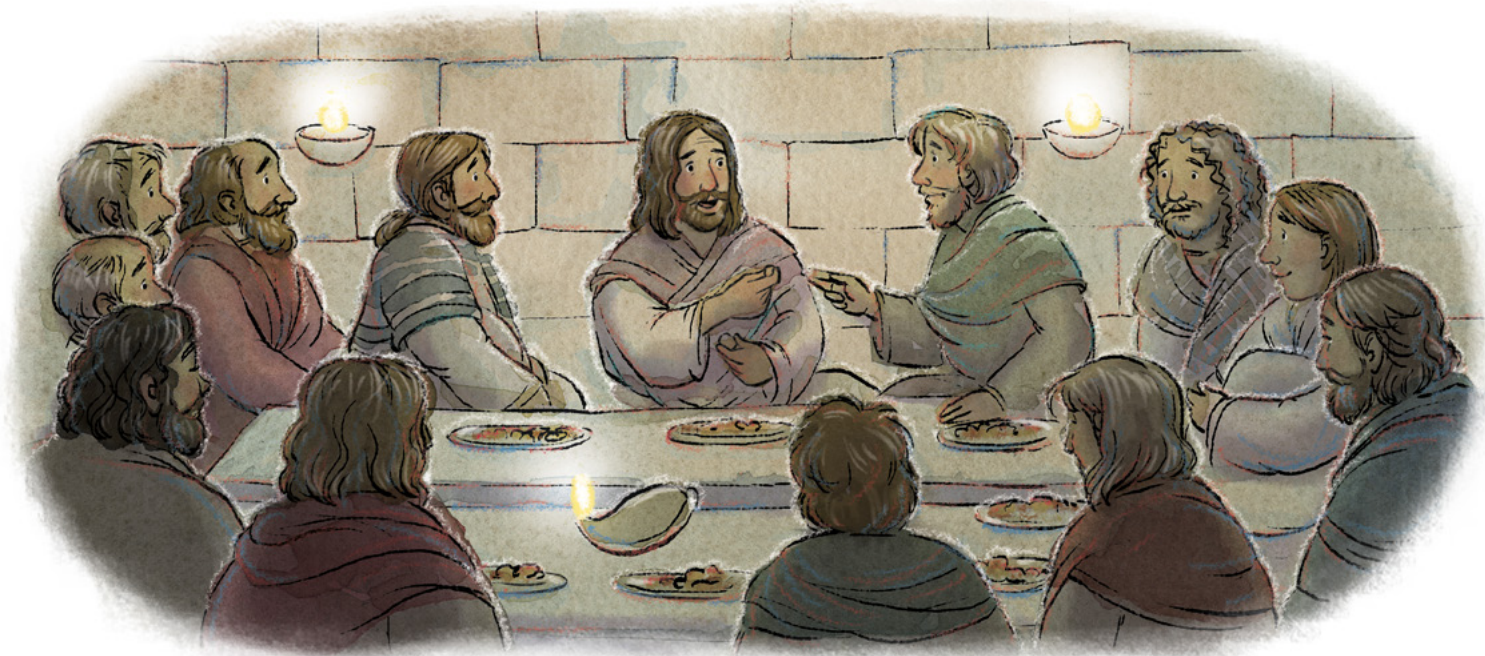
Senere gav søster Hanson Mía et lille billede af Jesus. »Vi spiser brødet og drikker vandet for at mindes Jesus, og vi lover at følge ham.« Hun smilede. »Hvad syntes du om nadveren?«

Mía så på billedet af Jesus. Hun huskede den varme følelse, hun havde haft. Hun smilede. »Det var dejligt! Jeg elsker Jesus.« ■

Forfatteren bor i Californien i USA.

Jesus gav os nadveren

Kim Webb Reid

Jesus vidste, at hans tid her på jorden nærmede sig enden. Han samlede sine disciple for, at de kunne spise sammen en sidste gang. Han gav dem nadveren og bad dem om altid at mindes ham.

Jesus gik ud i en have for at bede. Han led smerte for alle synder og dårlige ting i alle menneskers liv. Derefter døde han på korset og blev begravet i en gravhule.

Søndag morgen efter Jesu død kom der nogle kvinder ud til graven. Stenen for graven var rullet til siden, og graven var tom. Hvor var Jesus?

Han levede igen! Maria Magdalene så Jesus. Han besøgte sine apostle for at gøre dem klar til at forkynde evangeliet, når han var taget tilbage til himmelen.

Når jeg tager nadveren, husker jeg Jesus. Jeg husker, at han levede og døde og opstod for mig, så jeg kan leve igen! ■

Liljer

Smukke hvide liljer kan minde om den vidunderlige dag,
hvor Jesus opstod. Fem hvide liljer gemmer sig på dette billede.
Sig en ting, I har lært om Jesus, hver gang I finder en af dem.

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985)
De Tolv Apostles Kvorum

GUDS KRAFT

Tro er kraft, og kraft er præstedømme.

Gud er Gud, fordi han er legemlig-gørelsen af al tro og al kraft og al præstedømme. Det liv, han lever, benævnes som evigt liv.

Og i hvilken udstrækning vi bliver som ham, afhænger af i hvilken udstrækning vi opnår tro som ham, opnår hans kraft og udøver hans præstedømme. Og når vi bliver som ham i den sande og egentlige betydning, vil vi også få evigt liv.

Tro og præstedømme går hånd i hånd. Tro er kraft, og kraft er præstedømme. Efter vi kommer til tro, modtager vi præstedømmet. Og gennem præstedømmet vokser vi i tro, indtil vi opnår al kraft og bliver som vor Herre.

Vores tid her på jorden er afsat som en tid til at blive prøvet. Det er vores privilegium at fuldkommengøre vores tro, mens vi er her, og at vokse i præstedømmekraft ...

Det hellige præstedømme gjorde mere for at fuldkommengøre mænd på Enoks tid end på noget andet tidspunkt. Det, der dengang var kendt som Enoks orden (se L&P 76:57), var den kraft, ved hvilken han og hans folk blev optaget. Og de blev optaget,

fordi de havde tro og udøvede præstedømmets kraft.

Det var med Enok, at Herren indgik en evig pagt om, at alle, som modtog præstedømmet ved tro, skulle få kraft til at regere og udøve kontrol over alle ting på jorden, til at overvinde nationernes hære og stå i herlighed og ophøjelse for Herren.

Melkisedek var en mand med lignende tro, »og hans folk øvede retfærdighed og opnåede himlen og tragtede efter Enoks by« (JSO 1 Mos 14:34) ...

Hvad er præstedømmes lære så? Og hvordan skal vi leve som Herrens tjenere?

Denne lære er, at Gud vor Fader er et herliggjort, et fuldkomment og et ophøjet væsen, der har al magt, al

kraft, og alt herredømme, som kender alle ting og som er uendelig i alle sine egenskaber, og han lever i en familieenhed.

Den er, at vor evige Fader nyder denne høje grad af herlighed og fuldkommenhed og magt, fordi hans tro er fuldkommen og hans præstedømme uden ende.

Den er, at præstedømmet er selve navnet på Guds kraft, og hvis vi skal blive som ham, må vi modtage og udøve hans præstedømme eller kraft, som han udøver den ...

Den er, at vi har kraft ved tro til at styre og kontrollere alle ting, både timelige og åndelige, til at udvirke mirakler og fuldkommengøre liv, til at stå i Guds nærhed og blive som ham, fordi vi har opnået tro som ham, fuldkommenhed som ham og kraft som ham eller med andre ord en fylde af hans præstedømme.

Dette er så præstedømmets lære, og der hverken er eller kan være noget større. Dette er den kraft, vi kan opnå ved tro og retfærdighed ...

Der er i sandhed kraft i præstedømmet – en kraft, som vi søger at opnå for at bruge den, en kraft, som vi hengivent beder om, må hvile på os og på vores efterkommere for evigt. ■

Fra en tale ved præstedømmemødet ved aprilkonferencen 1982 med titlen »Præstedømmets lære«, Den danske Stjerne, okt. 1982, s. 64-68.

**JEG HAR ANDRE FÅR,
AF ELSPETH YOUNG.**

Den opstandne Herren besøgte sine »andre får« (3 Ne 15:21) i Amerika og andre steder. Nefitterne »føjte naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, idet de kom frem en efter en, indtil de alle var kommet frem, og med deres egne øjne så og med deres egne hænder følte og med vished vidste og aflagde vidnesbyrd om, at det var ham, om hvem det var skrevet af profeterne, at han skulle komme« (3 Ne 11:15).

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Forstå din patriarkalske velsignelse

Patriarkalske velsignelser fortæller os ikke alt, der vil ske i vores liv, men de udgør et personligt kort, der kan lede os til den store glæde, som vor himmelske Fader har i vente for hver og en af os.

s. 44

FOR DE UNGE

s. 58

DE SÅ **HAM**

De så den opstandne Kristus.
Sådan kan vi stå som vidner i dag.

FOR BØRN

Jesus gav os nadveren

Vi tager nadveren hver uge.
Men ved jeres børn hvorfor?

s. 76

